

ΠΡΩΤΟ 1 ΠΛΑΝΟ

Έκδοση του 13ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Πέμπτη 17 Μαρτίου 2011

Αρ. φύλλου 256

protoplano@filmfestival.gr

ΧΕΛΕΝΑ ΤΡΕΣΤΙΚΟΒΑ Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΛΑΒΟΥ

Λέγεται ότι ο ντοκιμαντερίστας είναι ένας ανθρωπολόγος με κάμερα. Έχοντας παρακολουθήσει στενά και επί τόσα χρόνια ένα ευρύτατο φάσμα ανθρώπων – από παραβατικές προσωπικότητες έως αφοσιωμένους οικογενειάρχες – θα μπορούσατε να διακινδυνεύσετε μερικές παραδοχές με καθολική ισχύ για την ανθρώπινη συμπεριφορά;

Θα έλεγα: κάθε φορά που κερδίζουμε κάτι χάνουμε ταυτόχρονα κάτι άλλο και αντιστρόφως. Αυτό είναι κάτι που το βλέπω συνεχώς. Επίσης ότι ποτέ δεν θα τα έχει κανείς όλα και ότι η παθητικότητα είναι καταστροφική. Ότι ο απαισιόδοξος που περιμένει πάντα το χειρότερο συνήθως θα καταλήξει στο χειρότερο. Κι ότι, αντίθετα, ο αισιόδοξος που αναμένει και εργάζεται για μια θετική έκβαση, πολύ συχνά την πετυχαίνει.

Μπορείτε να μας μιλήσετε λιγάκι για τη διαδικασία του μοντάζ; Θα πρέπει να είναι δύσκολη δουλειά, δεδομένου του όγκου του υλικού που συγκεντρώνεται κατά το μεγάλο διάστημα που ασχολείστε με τα θέματά σας.

Γενικά, όταν δουλεύει κανείς ένα ντοκιμαντέρ, το μοντάζ είναι πάντοτε το πιο σημαντικό στάδιο της παραγωγής. Δουλεύω πάντα με σενάριο όταν γυρίζω, και πριν ξεκινήσω να μοντάρω, κάθε φορά που μπαίνω στο θάλαμο του μοντάζ είμαι εξαιρετικά προετοιμασμένη και προσεκτική. Κι έτσι όμως, το μοντάζ μου παίρνει περισσότερο καιρό απ' ό,τι θα έπαιρνε το μοντάζ ενός οποιουδήποτε άλλου ντοκιμαντέρ.

Η ιδιότητά σας ως καθηγήτριας στη FAMU, όπου διδάσκετε ντοκιμαντέρ, έχει επηρεάσει την ίδια τη δουλειά σας; Η συνεχής ανάλυση πάνω στον τρόπο εργασίας σας έχει εν τέλει αλλάξει τον τρόπο που δουλεύετε ως σκηνοθέτις;

Ναι, η διδασκαλία με έχει επηρεάσει πολύ. Προσπαθώ πλέον να αναλύσω τις ταινίες μου και να αναστοχαστώ επί αυτών με τον ίδιο τρόπο που θα το έκανα μέσα στην αί-

θουσα, με τους μαθητές μου. Αυτό φυσικά έχει συνέπειες.

Ποιο είναι το πιο κοινό λάθος που κάνουν οι μαθητές σας; Μένουν προσκολλημένοι στην αρχική τους ιδέα και δεν είναι αρκούτσως ευέλικτοι.

Η ταινία σας *Κάτκα* προβλήθηκε σε σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης της Τσεχίας. Πώς έγινε κάτι τέτοιο, δεδομένων των πολύ σκληρών σκηνών που περιλαμβάνει και της εν γένει ωμότητας του φιλμ;

Πρέπει να σας πω ότι για τις προβολές στα σχολεία δεν λογοκρίναμε καθόλου την ταινία, ούτε και αλλάξαμε το παραμικρό. Απλώς ορίσαμε ένα όριο ηλικίας – τα 12 έτη. Και οι καθηγητές μάς είπαν ότι οι συζητήσεις που ακολουθούσαν τις προβολές ήταν ιδιαίτερα εκτεταμένες, πλούσιες και παραγωγικές.

Ο Έλληνας ποιητής Αργύρης Χιόνης γράφει: «Ό,τι περιγράφω, με περιγράφει». Οι ταινίες σας, ιδωμένες ως σύνολο, με ποιον τρόπο περιγράφουν τον δημιουργό τους;

Αυτή είναι μια πολύ δύσκολη ερώτηση. Προσπαθώ να παραμείνω ένας διακριτικός καταγραφέας, κάποιος που δεν μιλάει πολύ για τον εαυτό του και δεν παρεμβαίνει στην ιστορία, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Ίσως οι ταινίες μου λένε για μένα ότι είμαι μία σκηνοθέτις με πολύ μεγάλη υπομονή.

Και μια τελευταία ερώτηση, και πάλι με αναφορά στην ποίηση: οι ταινίες σας φέρνουν στο μυαλό το έργο του σπουδαίου Τσέχου ποιητή Miroslav Holub· μια ποίηση απλή και ξεκάθαρη, βασισμένη στα γεγονότα, διακριτικά πολιτική και ορισμένες φορές, στον πυρήνα της, μελαγχολική. Θα συμφωνούσατε; Λοιπόν, σας ευχαριστώ πάρα πολύ γι' αυτή την σύγκριση. Και με χαρά θα έλεγα ότι την αποδέχομαι.

ΣΕΡΓΚΕΪ ΛΟΖΝΙΤΣΑ ΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΔΕΝ ΕΛΚΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΚΟ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΛΑΒΟΥ

Παρόλο που οι ταινίες σας κατατάσσονται στο χώρο του ντοκιμαντέρ, είναι προφανές πως το έργο σας απέχει αρκετά απ' ό,τι ένας μη μνημένος θεατής εκλαμβάνει ως «ντοκιμαντέρ». Πώς αντιλαμβάνεστε αυτόν τον όρο; Πιστεύετε ότι περιγράφει επαρκώς το έργο σας;

Στον κινηματογράφο, η διάκριση μεταξύ «ντοκιμαντέρ» και «μυθοπλασίας» είναι, νομίζω, ξεκάθαρη: στη «μυθοπλασία» εργάζεσαι με ηθοποιούς και διαθέτεις διαφορετικό βαθμό ελευθερίας όσον αφορά στην αφήγηση. Στο «ντοκιμαντέρ» υφίστασαι ηθικούς περιορισμούς. Για παράδειγμα, είναι ανεπίτρεπτο να κινηματογραφήσεις μια σκηνή εκτέλεσης, όπως η σκηνή με την οποία κλείνει η μοναδική μέχρι στιγμής ταινία μυθοπλασίας μου, το *Χαρά μου, εσύ*. Ωστόσο, και τα δύο κινηματογραφικά είδη εμφορούνται από τις ίδιες «ρεαλιστικές» αξίες – «ρεαλιστικές» με την έννοια ότι πάνω απ' όλα αποτυπώνουν την αντίληψη του δημιουργού για τον κόσμο και αντανακλούν τις προσωπικές, υποκειμενικές του απόψεις.

Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες δηλώσεις σας είναι ότι «Ο κινηματογράφος πάντοτε ενδιαφέρεται για τα ανεπιστρεπτά περασμένα». Θα μπορούσατε να πείτε κάτι περισσότερο επ' αυτού;

Νομίζω ότι αυτό το αξίωμα δεν έχει εφαρμογή μονάχα στον κινηματογράφο. Θα έλεγα ότι η ισχύς του είναι γενική. Μπορούμε να το επεκτείνουμε σε όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες. Σκεφθείτε: στην πραγματικότητα, όλοι οι άνθρωποι δεν έχουμε τα μάτια μας στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας;

Ο κινηματογραφικός σας κόσμος μοιάζει να συνδέεται με εκείνον του Robert Bresson, τόσο θεματικά όσο και αισθητικά. Αναγνωρίζετε αυτές τις ομοιότητες; Ο Bresson είναι από τους πιο αγαπημένους μου σκηνοθέτες. Τον θαυμάζω πολύ. Αλλά δεν θα έλεγα πως είμαι έτοιμος να προβώ σε συγκριτική ανάλυση των ταινιών μου προς το έργο του Bresson. Άλλωστε, νομίζω πως

κάτι τέτοιο θα ήταν άκαιρο· γυρίζω ακόμα ταινίες και δεν γνωρίζουμε πώς θα εξελιχθεί το έργο μου στο μέλλον.

Τι σας ελκύει στο βίο των αποκαλούμενων «απλών» ανθρώπων; Είναι ενδιαφέρον ότι είστε ένας κοσμοπολίτης σκηνοθέτης που, αν και Ουκρανός, ζείτε στο Βερολίνο, ταξιδεύετε σ' όλον τον κόσμο και λόγω της δουλειάς σας περιβάλλεστε από ανθρώπους της Τέχνης. Ποτέ όμως δεν παρουσιάζονται καλλιτέχνες, διανοούμενοι ή έστω αστοί στα φιλμ σας. Γιατί;

Θα μπορούσα να επαναδιατυπώσω την ερώτησή σας ως εξής: για ποιον λόγο οι διανοούμενοι και η μπουρζουαζία δεν έλκουν καθόλου τον φακό; Για ποιον λόγο οι άνθρωποι αυτοί δεν διαθέτουν εκείνη την ειδική ποιότητα που ονομάζεται «interesse» – «σαγήνη», θα λέγαμε, ή απλώς «ενδιαφέρον»; Δεν γνωρίζω. Πάντως γι' αυτόν τον λόγο, εξαιτίας αυτής της απουσίας, δεν βρίσκω το θέμα αξιόλογο.

Έχετε γυρίσει μια ταινία μυθοπλασίας και ετοιμάζετε ήδη τη δεύτερή σας. Αυτό σημαίνει ότι απομακρύνεστε από το ντοκιμαντέρ; Ήταν για σας το ντοκιμαντέρ κάτι σαν προθάλαμος για τη μυθοπλασία;

Όχι, καθόλου. Σκοπεύω να ασχοληθώ και με το ντοκιμαντέρ και με τη μυθοπλασία. Αυτή την περίοδο εργάζομαι σ' ένα μικρού μήκους ντοκιμαντέρ, που ονομάζεται *Το γράμμα*. Παράλληλα, όπως είπατε, έχω ξεκινήσει τις ετοιμασίες για μια δεύτερη ταινία μυθοπλασίας. Θα λέγεται *Στην ομίχλη* και τα γυρίσματα θα ξεκινήσουν τον ερχόμενο Σεπτέμβρη.

Έχετε λάβει δεκάδες διακρίσεις. Υπάρχει κάποια που ξεχωρίζετε, ως ειδική τιμή ή επειδή έχει κάποια προσωπική αξία για σας;

Δεν θα το έλεγα. Για μένα, εκείνο που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι η δυνατότητα να γυρίζω ταινίες. Και κάθε βραβείο που παίρνω, δημιουργεί περισσότερες ευκαιρίες.

Παρελθόν και παρόν, ψηφιακά στο μέλλον.

Το Εθνικό Οπτικοακουστικό Αρχείο
Ξεκίνησε το μεγάλο έργο της διάσωσης, καταγραφής και αξιοποίησης
των οπτικοακουστικών αρχείων και συλλογών του τόπου μας.

Έτσι εισφέρει στην Παιδεία και τον Πολιτισμό με ένα κεντρικό στόχο:

**Να είναι η οπτικοακουστική μας κληρονομιά
στη διάθεση κάθε πολίτη.**

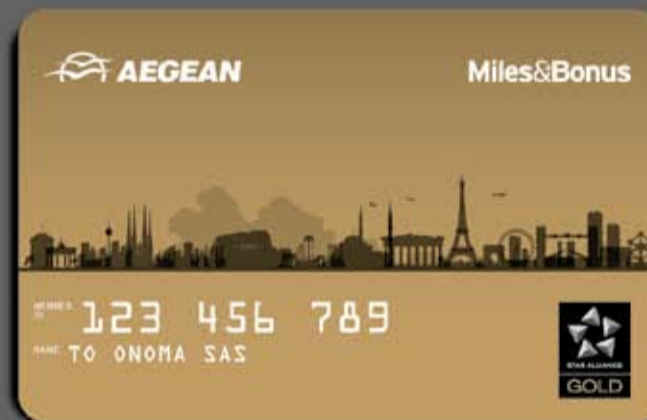

Εθνικό Οπτικοακουστικό Αρχείο

Φραγκούδη 11 & Αλ. Πάντου, Τ.Κ. 17671, Καλλιθέα, Τηλ.: 210-9094700, Fax: 210-9094799
www.avarchive.gr

Έχουμε άστρο. Έχετε προνόμια.

Η Aegean είναι μέλος της Star Alliance, της μεγαλύτερης
αεροπορικής συμμαχίας παγκοσμίως, εξασφαλίζοντας
μοναδικά προνόμια στα GOLD μέλη του προγράμματος Miles&Bonus.

- * Αναγνώριση των GOLD μελών του Miles&Bonus και από τις 27 αεροπορικές εταιρείες - μέλη της συμμαχίας.
- * Συλλογή και εξαργύρωση μιλίων σε όλο το δίκτυο της Star Alliance, σε περισσότερους από 1.100 προορισμούς σε 181 χώρες.
- * Πρόσβαση σε περισσότερα από 990 Star Alliance lounges⁽¹⁾ παγκοσμίως, κάθε φορά που πετάτε με εταιρεία - μέλος της Star Alliance.

⁽¹⁾περισσότερες πληροφορίες για τα Star Alliance lounges θα βρείτε στην ενότητα Star Alliance στο www.aegeanair.com

- * Προτεραιότητα στον έλεγχο αποσκευών.
- * Προτεραιότητα στην παραλαβή των αποσκευών.
- * Επιπλέον βάρος αποσκευών.
- * Προτεραιότητα στη λίστα αναμονής κρατήσεων.
- * Προτεραιότητα στη λίστα αναμονής αεροδρομίων.

Σας ευχαριστούμε για την εμπιστοσύνη σας.
Μαζί, ταξιδεύουμε ακόμη πιο μακριά.

www.aegeanair.com

A STAR ALLIANCE MEMBER

ΠΑΤΡΙΚ ΖΑΚΜΑΝ

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΟΔΗΓΕΙ ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΜΟΥ

Τα παρισινά προάστια στα οποία γεννήθηκε το 1955 και με τα οποία οι δεσμοί του παραμένουν στενοί, αποτέλεσαν την πρώτη δεξαμενή υλικού για τη δουλειά του. Το φωτογραφικό του έργο αφορά σε ρεπορτάζ μεγάλης διάρκειας με θέμα την ταυτότητα και τη μνήμη: Επτά χρόνια για το πρώτο του έργο πάνω στην εβραϊκή ταυτότητα, έξι για την κινέζικη διασπορά, τρία για τις οικογένειες που μεταναστεύουν από το Μάλι στη Γαλλία, άλλα τρία για τη θαμμένη μνήμη της Χιλής, δύο για τη σικελική Μαφία στη Νάπολη. Το 1986, κέρδισε το βραβείο Médicis hors-les-murs για το έργο του για την κινέζικη διασπορά, ενώ το 1989 το βραβείο Nierce για το σύνολο του έργου του. Το 1996-1998, σκηνοθέτησε την μικρού μήκους ταινία *La mémoire de mon père* και τη μεγάλου μήκους ταινία *Allers-retour: Journal d'un photographe* για την «αμνησία» της μεταδικτατορικής Χιλής. Το 2008 γύρισε μια ταινία με μαρτυρίες παλιών μαθητών του (1984) από τα προάστια της Μασσαλίας. Ο βραβευμένος φωτογράφος -μέλος του πρακτορείου Magnum από το 1985- και σκηνοθέτης Πατρικ Ζακμάν μιλά στο «Πρώτο Πλάνο» με αφορμή την έκθεσή του *Από τη φωτογραφία στον κινηματογράφο: μνήμη και ίχνη*, που πραγματοποιείται στο πλαίσιο του 13ου ΦΝΘ, στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης.

- Η βασική θεματική μου (όχι και τόσο πρωτότυπη, λέει με χιούμορ) είναι οι μετανάστες. Γιος εβραίων μεταναστών και ο ίδιος (η μητέρα από την Αλγερία και ο πατέρας από την Πολωνία) αντιμετωπίζω το θέμα με συναίσθημα που πηγάζει από τα προσωπικά μου βιώματα. Η καταγραφή της μνήμης και της ταυτότητας είναι το βασικό έρεισμα που με ώθησε να τραβήξω τις πρώτες μου φωτογραφίες και με οδηγεί σε όλη την μετέπειτα καριέρα μου. Στο σπίτι μου δεν υπήρχαν φωτογραφίες και οικογενειακά άλμπουμ και η σιωπή για οτιδήποτε αφορά το παρελθόν ήταν ο κανόνας. Στην οικογένεια ήταν ολοφάνερη η επιθυμία να ξεχαστεί το παρελθόν που μόνο πόνο τους είχε προξενήσει, αφού οι αναμνήσεις αφορούσαν καταστάσεις δύσκολες. Η πρώτη έντονη ανάμνησή μου σχετικά με την εικόνα

και το φακό είναι το *Αμέρικα, Αμέρικα* του Ελία Καζάν, που με σημάδεψε και έγινε η βασική επιρροή μου, νομίζω, με τη θεματική αλλά και με την αισθητική της.

- Στα 22 μου χρόνια συνειδητοποίησα ότι δεν γνωρίζω τίποτα για τη θρησκεία μου, για την καταγωγή μου, για την εβραϊκή κουλτούρα, δεν έχω σπουδάσει φωτογραφία και οι τεχνικές λεπτομέρειες έρχονται σε δεύτερη μοίρα, νιώθω μια έντονη ανάγκη να αποκτήσω μνήμη. Το πρώτο μου βιβλίο αφορά στους Εβραίους του σήμερα και του χτες και ο τίτλος *Σε αναζήτηση ταυτότητας* είναι ακριβώς αυτό που οδήγησε στην πραγματοποίησή του, η αναζήτηση δηλαδή εικόνων από το παρελθόν που θα μπορούσαν να είναι και της δικής μου οικογένειας. Οκτώ χρόνια μετά την έκδοσή του, προσπαθώ και πάλι να πλησιάσω την πατρική φιγούρα που μέχρι τότε στέκεται ανοίκεια στις αναμνήσεις μου. Η κάμερα γίνεται το μέσον για να διακόψω τη σιωπή του και κατά τη διάρκεια αυτής της «συνέντευξης», που ουσιαστικά παίρνω από τον πατέρα μου, καταφέρνω να τραβήξω και τις καλύτερες φωτογραφίες με αυτόν.

- Στη φωτογραφία με οδηγεί το ένστικτό μου. Δεν έχω φωτογραφική παιδεία, δεν έχω το ταλέντο ενός φωτογράφου του δρόμου (όπως ήταν ο Μπρεσόν, ας πούμε), για να τραβήξω μια καλή φωτογραφία πρέπει να αποκτήσω οικειότητα με το υποκείμενο της φωτογραφίας. Μιλώ μαζί τους, μου ανοίγονται και τους ανοίγομαι... ναι πιστεύω ότι για να πάρεις κάτι πρέπει να δώσεις κάτι. Και όταν έχουν ειπωθεί πολλά και έρχεται η στιγμή της σιωπής, μιας σιωπής, όμως, γεμάτης οικειότητα, τότε τους φωτογραφίζω. Μια καλή φωτογραφία για μένα είναι ένας συνδυασμός συναισθήματος και τεχνικής αρτιότητας. Μια καλή φωτογραφία έχει κάτι μαγικό, κάτι που δεν μπορείς να το προβλέψεις όταν την τραβάς αλλά το ανακαλύπτεις μετά. Δεν ξέρω αν έγινα φωτογράφος γιατί έχω κακή μνήμη και ανύπαρκτες αναμνήσεις ή τελικά αν έχω καταλήξει με κακή μνήμη ακριβώς επειδή ασχολήθηκα με τη φωτογραφία... (χαμογελάει)... αυτό είναι ένα ερώτημα στο οποίο δεν μπορώ να απαντήσω. Για μένα η φωτογραφία λειτουργεί σαν ένα είδος ψυχανάλυσης και σε κάθε φωτογραφία μου, όταν την

εμφανίζω και μετά, βλέπω την αντανάκλαση του εαυτού μου.

- Έχω γυρίσει ένα ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους σε σχέση και πάλι με τους μετανάστες. Αποφάσισα να το κάνω όταν ξεκίνησαν οι ταραχές με τους μετανάστες στη Γαλλία και αλλού, όταν η νέα γενιά ενοχοποιήθηκε ως αντιδραστική και για δυο δεκαετίες άκουγα συνέχεια γύρω μου για τις ταραχές που προκαλεί η νέα γενιά των μεταναστών... σαν να μην μεγαλώνουν ποτέ αυτοί οι νέοι. Το 1984, μου είχε ανατεθεί μια δουλειά στη Μασσαλία. Να διδάξω φωτογραφία με ένα πρόγραμμα που απευθυνόταν σε εφήβους των φτωχών συνοικιών, μια προσπάθεια να διοχετεύσουν την ενεργητικότητά τους σε κάτι δημιουργικό, να μιλήσουν για τον εαυτό τους μέσω της τέχνης... Έμεινα εκεί ένα χρόνο περίπου και δούλεψα με 11 παιδιά αναθέτοντάς τους φωτογραφικά πρότζεκτ σχετικά με την οικογένειά τους και το περιβάλλον τους. 20 χρόνια μετά θέλησα να ξαναδώ την ενήλικη «έκδοση» αυτών των οργανωμένων παιδιών. Το αποτέλεσμα ήταν το *Bar centre des autocars*.

ΠΡΩΤΟ 1 ΠΛΑΝΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 13ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

www.filmfestival.gr

Εκδότης ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΪΠΙΔΗΣ

Διευθυντής ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΟΥΛΑΣ

Αρχισυντάκτρια ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Συντάκτες ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΓΟΥΔΗΣ, ΝΙΚΗ ΚΕΦΑΛΑ,
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΚΥΑ ΤΖΗΜΟΥ.

Φωτογραφίες MOTIONTEAM

Σχεδιασμός ΓΡΑΜΜΗ / Οπτική Επικοινωνία

Εκτύπωση ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Ξεχωριστή θέση στην καρδιά του φεστιβάλ έχουν και πάλι οι έλληνες ντοκιμαντερίστες. Το φεστιβάλ δίνει την ευκαιρία σε πολλούς από αυτούς που έχουν ολοκληρώσει την ταινία τους 18 μήνες πριν την έναρξη του φεστιβάλ και δεν έχουν προβληθεί σε Ελλάδα και Κύπρο, να δηλώσουν συμμετοχή στα τμήματα του επίσημου προγράμματος του φεστιβάλ. Η επιλογή των ταινιών έγινε από τον καλλιτεχνικό διευθυντή του φεστιβάλ κ. Εϊπίδη και μια τριμελή γνωμοδοτική επιτροπή. Έτσι 24 ντοκιμαντέρ πήραν το πράσινο φως για το Επίσημο Πρόγραμμα του φεστιβάλ. Μερικοί από τους κατασκευαστές τους μιλούν στο πρώτο Πλάνο για τις ταινίες τους και γενικότερα για την υφή και τη θέση του ντοκιμαντέρ στον κινηματογραφικό χάρτη.

Οι νύμφες του Hindu Kush της Αννέτα Παπαθανασίου

- Με ενδιαφέρουν οι ιστορίες ανθρώπων. Μέσα από την προσωπική ιστορία του ήρωα του ντοκιμαντέρ μου, να ξετυλίγεται και η ιστορία ενός κόσμου που δεν γνωρίζω. Έμαθα για τους Καλάσα στο Πακιστάν από το δάσκαλο Θανάση Λερούνη, που έχει αφιερώσει τη ζωή του στην προσπάθεια διατήρησης του πολιτισμού αυτής της φυλής. Ήθελα να εξερευνήσω τον τρόπο ζωής και την παράξενη ελευθερία και δύναμη που έχουν οι γυναίκες στις κοιλάδες του Ινδικού Καυκάσου.

- Η μεγαλύτερη δυσκολία που συνάντησα ήταν όταν έγινε η απαγωγή του Θανάση Λερούνη από τους Ταλιμπάν. Η αγωνία μας ήταν πολύ μεγάλη. Το ελληνικό συνεργείο δεν μπόρεσε να ξαναπάει εκεί και συνεχίσαμε τα γυρίσματα με ένα πακιστανικό συνεργείο. Ο φόβος κυριαρχούσε και η ταινία έγινε θρίλερ. Ανατράπηκε η αρχική ιδέα που είχα για την ταινία. Όμως αυτό σημαίνει ντοκιμαντέρ, μία καταγραφή της πραγματικότητας, ακόμα και αν η υπόθεση της ταινίας ακολουθήσει τελικά μια άλλη διαδρομή.

26.2 The Road to here του Λευτέρη Φυλακτού

- Ο μαραθώνιος συνοψίζει συμβολικά την προσπάθεια που έχει καταβάλει η Μπέκυ στη ζωή της για να πετύχει τους στόχους της. Κάθε φορά που τερματίζει κάποιος, δεν σημαίνει ότι δεν θα ξανατρέξει. Έτσι και η Μπέκυ, κάθε φορά που έκανε ένα επιτυχημένο βήμα στη ζωή της, αμέσως ετοίμαζε το επόμενο. Και κάθε βήμα ήταν ένας "μαραθώνιος", όπου κάποια στιγμή της να τα παρατήσει αλλά δεν τα παρατάς. Μόνο που για την Μπέκυ δεν ήταν όλα αυτά απλά συμβολικά αλλά και θεμα επιβίωσης.

- Προσπαθώ να προσεγγίζω τα θέματά μου με ειλικρίνεια. Προσοχή. Δεν εννοώ την αλήθεια. Να λες αυτό που νομίζεις με σεβασμό πρωτίστως προς το "αντικείμενο", (το θέμα), μετά με σεβασμό προς το θεατή και τέλος προς την αλήθεια. Όπου η

αλήθεια είναι κάτι το ανοικτό, χωρίς ιδιοκτησία. Τα ντοκιμαντέρ μου δεν ψάχνουν την αλήθεια, λένε τις αλήθειες μου.

- Ήμουν πάντα παρατηρητής των πραγμάτων που με περιβάλλουν. Μου αρέσει να κρύβομαι στην αόρατη γωνιά μου και να χαζεύω τον κόσμο. Πιστεύω ότι η "πραγματικότητα" είναι μια "σκηνή" από μόνη της. Είναι ήδη "μυθοπλασία" χωρίς να χρειάζεται κάποιον να την πλάσει. Αυτό που θαυμάζω όμως σε μερικούς σκηνοθέτες που κάνουν μυθοπλασία, είναι η ικανότητά τους μέσα από το συμπυκνωμένο συμβολισμό μιας "τεχνητής", "φτιαχτής" ιστορίας να καταφέρνουν να απεικονίζουν την πραγματικότητα καλύτερα από οποιοδήποτε ντοκιμαντέρ. Οι ιστορίες αυτές είναι διδακτικές όπως οι μύθοι στην εποχή που ο λόγος ήταν μόνο προφορικός. Σκηνοθέτες όπως ο Mike Leigh ή ο Dennys Arkand είναι μεγάλοι ντοκιμαντερίστες για μένα. Και τους ζηλεύω γιατί λένε την αλήθεια με ένα παραμύθι.

Docville - Λασκάρως 99, Αθήνα της Κατερίνας Πατρώνη

- Η τηλεοπτική σειρά ντοκιμαντέρ Docville είναι μία ιδέα του Μάρκου Γκαστίν. Διαφορετικοί σκηνοθέτες επιχειρούν να κινηματογραφήσουν, χωρίς σχόλιο, αποσπάσματα ζωής από τις ελληνικές πόλεις. Είναι ένα εγχείρημα τολμηρό και δύσκολο.

- Έψαχνα να βρω ένα θέμα για την τηλεοπτική σειρά Docville. Ήθελα να μιλάει για τις σημερινές γειτονίες της Αθήνας, χωρίς να είναι πρόσκαιρο. Ήθελα να εστιάζει σε έναν μικρόκοσμο, αλλά να μπορεί να μας αφορά όλους. Ο τόπος και ο χρόνος είναι η αφετηρία. Οι ξεχωριστοί άνθρωποι όμως διανοίγουν τις ψυχικές, συναισθηματικές και αφηγηματικές διαδρομές

- Προσδοκία μου είναι οι θεατές να φύγουν από την αίθουσα και να φέρουν τον κόσμο της ταινίας μέσα τους.

Μόνο οι λέξεις συνεχίζουν της Καλλιόπης Δεγάκη

- Το Confession Session είναι ένα διαδικτυακό project, πρωτοβουλία του στενού μου φίλου και συνεργάτη Άλκη Γούναρη, και καρπός των ατέλειωτων συζητήσεών μας πάνω στην έννοια της εξομολόγησης. Ο ίδιος, ιδιοκτήτης του μπαρ Dasein στα Εξάρχεια, προσκάλεσε κάποιους θαμώνες να αφηγηθούν προσωπικές τους ιστορίες, άλλοτε κωμικές και άλλοτε τραγικές, που πέρασαν στο διαδίκτυο. Από την δική μου πλευρά κατέγραφα με την κάμερα μου αυτές τις ιστορίες, καθώς και στιγμές από την διαδικασία των γυρισμάτων, έτσι που έγιναν υλικό για ένα ντοκιμαντέρ, που του έδωσα τον τίτλο « Μόνο οι λέξεις συνεχίζουν », θέλοντας να τονίσω την σημασία του ανθρώπινου λόγου σε μια εποχή αποξένωσης και κατακερματισμού του ανθρώπου.

LEON & PARTNERS

Γεμάτη περιεχόμενο!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
 Ημερήσια Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα
 1994.3. 4771282 13. 849904 2012

www.kathimerini.gr

- Σε κάθε ταινία η αγάπη μου για τους ανθρώπους και κυρίως για τις « σκοτεινές πλευρές » της ύπαρξής τους, γι' αυτά που έχουν φυλάξει στο βάθος της ψυχής τους, για όσα δεν τολμούν να μιλήσουν και κυρίως για όσα έχουν πράξει ενάντια σε κανόνες και κώδικες κοινωνικούς, είναι αυτά που με κάνουν να θέλω να προχωρήσω στη δουλειά μου .

Αφηγήσεις γυναικών της Μαρίας Πεολή

- Η επιλογή γυναικών σαν κεντρικά πρόσωπα προϋπήρχε από παλιά, αναγνωρίζοντας πως λόγω φύλου έχουμε λιγότερες ευκαιρίες κοινωνικής παρέμβασης και ατομικής έκφρασης, πόσω μάλλον όταν υπάρχουν διαφορές εθνικότητας. Το συγκεκριμένο έργο είναι στην πραγματικότητα ένα πείραμα διάρκειας ζμιοι χρόνων που βασίστηκε στις αρχές του συμμετοχικού βίντεο. Η συνεργασία με τις Aferdita Cako, Manjola Milla και Svetlana Blakhina ήρθε ως φυσική κατάληξη της πορείας μιας μικρής δημιουργικής ομάδας που αφοσιώθηκε στις πολύμηνες απαιτήσεις του έργου, αν και αριθμητικά μεγαλύτερη στην αρχή.
- Το έργο είναι στην βάση του μια δημιουργική, καλλιτεχνική δουλειά. Άρα εξ' ορισμού δεν στοχεύει σε κάποια αντικειμενική καταγραφή του πραγματικού (αυτό είναι αντικείμενο της επιστήμης της Ιστορίας) Το αντίθετο μάλιστα: επιθυμία του είναι να μας γνωρίσει τον άγνωστο κόσμο των «άλλων», των «ξένων» εκ των έσω, μέσα από υποκειμενικές αφηγήσεις και εικόνες. Ούτε έχει διδακτικό σκοπό. Οι θεατές προσκαλούνται σ' ένα συναπάντημα με τον «άλλο». Το πώς θα σταθούν σε αυτή τη σχέση θα το κρίνουν οι ίδιοι/ες. Ως θεατής, εκτιμώ πάντως τα ντοκιμαντέρ εκείνα που λειτουργούν υπογειώς και τα εσωτερικεύεις υποσυνείδητα, κουβαλώντας τα μετά για καιρό.

Πρώτη ύλη του Χρήστου Καρακέπελη

- Νομίζω ότι «θετική εξέλιξη» στο μέλλον των «ηρώων μου» είναι πάνω απ' όλα η ανατροπή των προκαταλήψεων απέναντι σε ανθρώπους ή ομάδες ανθρώπων. Βάση για κάθε βελτίωση είναι η αλληλοκατανόηση στα πλαίσια κάθε κοινωνίας. Στην περίπτωση των ηρώων της Πρώτης Ύλης, η ταινία κάνει σαφές πως άνθρωποι που θεωρούνται ότι ζουν παρασιτικά σε βάρος της κοινωνίας (τοιγγάνοι, οικονομικοί μετανάστες...) στην πραγματικότητα παράγουν πλούτο γι' αυτήν την κοινωνία που ενώ τους εκμεταλλεύεται, ταυτόχρονα τους καταδικάζει. Στην πολιτικός ορθή «ανακύκλωση» πολίτες και πολιτεία λένε «ναι», αλλά αυτούς που στην πραγματικότητα την υλοποιούν αρνούνται και ότι τους ξέρουν. Αυτό είναι αντικειμενικά υποκριτικό και αντικειμενικά άδικο. Η αντικειμενικότητα δεν είναι κάτι που πρέπει να απαγορεύει στον δημιουργό να διαλέγει πλευρά, και η επιλογή πλευράς δεν αποτελεί κίνδυνο για ένα έργο.

- Προϋπόθεση για ένα καλό ντοκιμαντέρ είναι για μένα η προσωπική σύνδεση του δημιουργού με το θέμα. Η δυνατότητα να γεννηθεί μία εσωτερική επικοινωνία ανάμεσα σε αυτόν που κοιτά και σε αυτό που κοιτιέται, ώστε αυτά τα δυο να συναντήσουν σε μια κοινή πραγματικότητα.

Να υπάρχει προσωπικό νόημα πίσω από την αρχική επιλογή, ικανό να τροφοδοτήσει μια αμφίδρομη ανίχνευση. Η πραγματικότητα είναι γεμάτη ιστορίες που διασχίζουν το βλέμμα μας. Αν δεν μπορούμε να βρούμε τον αληθινό, βαθύ δεσμό μας με αυτές, είναι καλύτερο να τις αφήνουμε στη μοναξιά τους. Τις ζωές των άλλων δεν μπορούμε να τις διαχειριζόμαστε σαν ένα θέαμα απ' όπου απουσιάζει η δική μας ψυχική συμμετοχή και στο οποίο υπάρχουμε επειδή έχουμε απλά την επαγγελματική ευχέρεια να το καταγράψουμε. Αυτό, σε ό,τι αφορά το ξεκίνημα.

- Στη συνέχεια και ως απόρροια αυτού του προσωπικού δεσμού, έρχεται η γέννηση μιας γλώσσας που εκφράζει αυτή την επικοινωνία δημιουργού και θέματος με κινηματογραφικούς όρους. Όταν ξέρεις γιατί κοιτάς κάτι, βρίσκεις τον τρόπο να δεις. Για εμένα ένα καλό ντοκιμαντέρ δεν είναι ούτε η πραγματικότητα του σκηνοθέτη, ούτε η πραγματικότητα του θέματος. Είναι μια τρίτη πραγματικότητα που προκύπτει από την ανθρώπινη συνάντηση αυτών των δύο. Κι αυτή η τρίτη πραγματικότητα, εφόσον δεν επιλέγουμε να παραμείνει μια αφανής προσωπική εμπειρία πρέπει να λαμβάνει υπόψη της τα προαπαιτούμενα ενός καλλιτεχνικού γεγονότος.

Φιλιά εις τα παιδιά του Βασίλη Λουλέ

- Το ισχυρότερο κίνητρο για την κατασκευή της ταινίας μου ήταν η ματιά των παιδιών πάνω στον κόσμο της Κατοχής, του διωγμού των Εβραίων, του Ολοκαυτώματος. Πώς τα παιδιά αυτά βρέθηκαν ξαφνικά σε κατάσταση κυνηγητού, να κρύβονται σε ξένα σπίτια, χωρισμένα από τους δικούς τους. Πώς βίωσαν τον τρόμο, την ανασφάλεια και την απώλεια αγαπημένων τους προσώπων κι αναγκάστηκαν έτσι να ωριμάσουν απότομα, ενώ ταυτόχρονα ένοιωθαν την ανάγκη του παιχνιδιού και της ανεμελιάς.

- Η προσπάθειά μου στη διάρκεια των γυρισμάτων ήταν να οδηγήσω τους 5 ηλικιωμένους χαρακτήρες της ταινίας στην επαναβίωση των μακρινών εκείνων παιδικών τους συναισθημάτων έτσι ώστε αυτά να αποτυπωθούν στο φακό με ειλικρίνεια, δύναμη και φρεσκάδα.

- Ως δημιουργός προσπαθώ, από τη μια μεριά να φτιάχνω ταινίες μυθοπλασίας που να έχουν τη διάθεση και την αλήθεια του ντοκιμαντέρ, και από την άλλη, να φτιάχνω ντοκιμαντέρ χρησιμοποιώντας τη σεναριακή δομή της καθαρής μυθοπλασίας.

Σε τούτο το καρτέρι της Άνας Τσιάρτα

- Στο θέμα με οδήγησαν οι άνθρωποι και τα γεγονότα ταυτόχρονα. Η ανάγκη να μιλήσω για το θέμα των αγνοουμένων προέκυψε μέσα από την εμπειρία που είχα με ένα φίλο μου, του οποίου ο πατέρας ήταν από τους πρώτους που ανεβρέθηκε, ταυτοποιήθηκε και επιστράφηκε ως λείψανα πλέον, στους δικούς του για ταφή μετά από 33 χρόνια. Στη συνέχεια ακολούθησαν και άλλες πολλές ταυτοποιήσεις και ταφές οι οποίες ξαφνικά έφεραν την κοινωνία της Κύπρου πίσω στο παρελθόν, σαν να μην πέρασε μια μέρα από τα γεγονότα του χαμού των ανθρώπων αυτών. Ήθελα να καταγράψω τις εμπειρίες και τις

ο ισχυρότερος παίκτης...

...η Ζαουσεή

ΜΗ ΕΙΣ ΖΕΥΞΑΙΕΙ ΕΟ ΚΟΥΜΙΝΟ...

ΕΤΣΙ ΖΕΥΞΑΙΕΙ Η ΕΡΔΟΜΑΝΔΑ

ΤΟ ΕΡΓΚΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΤΗΤΑΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Η ΠΟΛΗ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΤΖΕΝΤΑ ΤΗΣ

...ΖΕΜΑΤΟ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥΣ

ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΑΓΕΣ ΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ, ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ, DESIGN

www.makthes.gr
www.sportouvorra.gr

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
η Βόρεια Ελλάδα έχει δύναμη

13^ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

SyStasi
Manis

Εταιρία Προώθησης Οίνων

www.systasimanis.gr

ΧΟΡΗΓΟΙ - ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΑ:

ΜΕΝΔΕΝΙΤΣΑ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

ΖΙΤΣΑ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
www.zitsawine.gr

ΚΤΗΜΑ
MAGEL

ΚΟΡΟΜΗΛΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ
www.magel.gr

σκέψεις των συγγενών αυτών, τη συναισθηματική και ψυχολογική πορεία τους, αλλά και τις επιπτώσεις που έχουν οι εμπειρίες τους σε συλλογικό επίπεδο.
- Η προσωπική μου προσέγγιση νομίζω είναι πάνω απ' όλα ανθρώπινη. Πιστεύω ότι καταγράφω με διακριτικότητα τις μνήμες συγγενών αγνοουμένων, αφήνοντας στο θεατή το περιθώριο για προβληματισμό σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο. Γενικά, οι αξίες της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, τη αλήθειας, του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι παρούσες σε αυτήν την ταινία και πιστεύω θα με ακολουθούν και στις υπόλοιπες.

Ο τόπος που δακρύζουν οι θεοί της Ελένης Βλάσση

- Τα γυρίσματα του ντοκιμαντέρ μου ξεκίνησαν μήνες νωρίτερα από αυτά του σήριαλ ΝΗΣΙ, και ως εκ τούτου δεν επηρέαστηκα απ' αυτό. Όταν το 1999 θεώρησα Μοιραίο να γυρίσω στη γενέτειρά μου το ντοκιμαντέρ «Ο ΤΟΠΟΣ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ ΟΙ ΘΕΟΙ», συγκλονισμένη από το γαλλικό φιλμ «L'Ordre», η επιτυχημένη σειρά το ΝΗΣΙ ίσως να μην υπήρχε καν στην άκρη του μυαλού των δημιουργών του. Τελικά κατάφερα να γυρίσω την τραγωδία της Σπιναλόγκας μόλις στο τέλος του 2009, επειδή δεν είναι μυθιστόρημα αλλά καταθέσεις ψυχής που έπρεπε να ωριμάσουν, ώστε αυτοί που τις έζησαν να βρουν το σθένος να τις εξιστορήσουν ξεπερνώντας τις επιφυλάξεις τους.

- Το είδος του ντοκιμαντέρ με εμπνέει -ταιριάζει στο γονιδίωμά μου- επειδή βλέπω πρόσωπο με πρόσωπο την αλήθεια της ζωής, μερικές φορές τον κίνδυνο και μπαίνω στο πετσί των ανθρώπων. Για μένα, το παν είναι ο άνθρωπος, διότι είναι δεινότερος όλων. Μόνο όταν η δουλειά σου είναι ανθρωποκεντρική και τοποθετημένη στα όρια του κύκλου της γης, της ιστορίας και του πολιτισμού είναι αληθινή. Και τίποτα δεν είναι πιο δυνατό από την αλήθεια.

Ο αθέατος σκηνοθέτης του Νίκου Θεοδοσίου

- Τα στοιχεία που συνθέτουν ένα καλό ντοκιμαντέρ είναι τα ίδια που αφορούν την κινηματογραφική δημιουργία στο σύνολό της αλλά και κάθε καλλιτεχνική δημιουργία. Να είναι πρωτότυπο. Να περιέχει το βασικό στοιχείο της δραματοποίησης: τη σύγκρουση. Τη σύγκρουση του γύρω μας εξωτερικού κόσμου με τον εσωτερικό δικό μας κόσμο. Κι όπως λέει ο Ροβήρος Μανθούλης στην ταινία μου, μέσα από αυτή τη σύγκρουση θα γεννηθούν σκηνές που «θα είναι, θα πρέπει να είναι, αποκαλυπτικές για τα εντόσθια του κόσμου που μας περιβάλλει ή αποκαλυπτικές για τα δικά μας τα εντόσθια. Ή και τα δύο».

- «Επιμένω» στο ντοκιμαντέρ για δύο λόγους. Πρώτος, η ανάγκη για διαρκή επαφή με τον κόσμο του πραγματικού. Δεύτερος, τα δυσβάστακτα οικονομικά για την παραγωγή μιας ταινίας μυθοπλασίας. Ειδικά σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης.

- Με τη συνεχιζόμενη εξαφάνιση των ανεξάρτητων αισουσών και την κυριαρχία των κινηματογραφικών «γκέτο» (πολυκινηματογράφων) περιορίζονται δραματικά οι δυνατότητες των ντοκιμαντέρ να βγουν στις αίθουσες. Έτσι σαν μόνη διέξοδος φαίνεται η τηλεόραση. Αλλά η τηλεόραση

εκφύλισε το δημιουργικό ντοκιμαντέρ, το ώθησε το προς ρεπορτάζ και το «οριοθετεί» βάζοντας περιορισμούς τόσο στη μορφή όσο και το περιεχόμενο. Το ανεξάρτητο ντοκιμαντέρ είναι υποχρεωμένο να αναζητήσει εναλλακτικούς τρόπους διάδοσης. Η ψηφιακή τεχνολογία και το διαδίκτυο βοηθούν σ' αυτό.

Η ζωή και ο θάνατος του Σέλλο Τζούνιορ του Παναγιώτη Ευαγγελίδη

- Επιλέγω τα πρόσωπα των ντοκιμαντέρ - πορτρέτων που κάνω αρχικά επειδή μου κάνουν εντύπωση και θέλω να τους γνωρίσω. Θέλω να μάθω περισσότερα γι' αυτούς, τη φιλοσοφία και τον τρόπο ζωής τους, και σε δεύτερο χρόνο να τους μοιραστώ με τους άλλους. Ο Σέλλο μου κέντρισε το ενδιαφέρον με την ιδιοτυπία του και το γεγονός ότι δεν μπορεί να χωρέσει εύκολα σε στερεότυπα. Οι άνθρωποι είμαστε πολλά διαφορετικά πράγματα που μπορούν να συνυπάρξουν και όχι άσπρο μαύρο ή καλό κακό.

- Υπάρχουν και στο ντοκιμαντέρ πια τόσα είδη και κατηγορίες που δεν θα μπορούσα να τα κλείσω όλα σε ένα ορισμό. Νομίζω ότι όπως και σε μία ταινία μυθοπλασίας, η προσωπική ματιά του σκηνοθέτη σε συνδυασμό με το ενδιαφέρον του θέματος και των ατόμων που απεικονίζονται είναι αυτό που θα καθορίσει την ποιότητα και την αξία του.

Με τον Καλλιγιάννη (κινηματογραφικό πορτρέτο) του Πέδρο Ολάνια

- Η γνωριμία με το κεντρικό πρόσωπο της ταινίας έγινε τυχαία -ή μοιραία, ποιος ξέρει! Καταρχάς, είχα απέναντί μου έναν σπουδαίο καλλιτέχνη, ο οποίος, παρά την έντονη και στρατευμένη ελληνικότητά του και την καταξίωση του στις διεθνή γκαλερί, εξακολουθούσε να είναι άγνωστος ανάμεσα στους συμπατριώτες του. Όμως, πέρα από αυτά, με έθελε η δημιουργική πρόκληση του να γυρίσω μια ταινία «εν τω γίνεσθαι». Η δράση προπόρευε πάντα, μετά ακολουθούσε η κάμερα και έπειτα το σενάριο. Και εκεί που δεν υπήρχε πρόβλεψη, άρχισαν να εμφανίζονται παράξενοι κομπάρσοι: η απόσταξη των βιωμάτων που πράττει ο χρόνος, οι μικρές και ανυπέροχες απαιτήσεις του παρόντος, κάτι το υπολανθάνον που άξαφνα αποδεικνύεται επειγόν, ο ανεξήγητα επιλεκτικός χαρακτήρας της μνήμης... Όλες αυτές οι αισθήσεις κατέληξαν ανέλπιστα ρόλοι στη διανομή της ταινίας. Ξεκινήσαμε από το πορτρέτο ενός ζωγράφου και φτάσαμε σε μια ταινία για τη ζωή, ή μάλλον, για την αμηχανία μας απέναντι στην ίδια τη ζωή. Νομίζω όμως πως από αυτή την εξέλιξη βγήκαμε κερδισμένοι.

Η βάρδια του πελεκάνου της Λέα Μπίντζερ

- Ξεκίνησα την κατασκευή αυτού του ντοκιμαντέρ γιατί είχε έρθει η ώρα για μία νέα ταινία, δεν υπήρχε φράγκο και ο γείτονας μου ήταν αμπελοουργός. Στη πορεία κατάλαβα ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά.
- Η κινηματογραφική αγορά μπορεί να

συμπεριλάβει ένα είδος ντοκιμαντέρ που δίνει κάποια δημιουργική βαρύτητα στο χτίσιμο της ταινίας. Ένα ντοκιμαντέρ μπορεί να είναι ενημερωτικό, καταγγελτικό, σκανδαλο-θηριώδες ή απλά συναισθηματικό. Τίποτα από όλα αυτά δεν αρκεί για να αγγίξει μία ταινία το ευρύ κοινό. Πολλά ντοκιμαντέρ απωθούν το φλερτ με την αγορά του κινηματογράφου και γι' αυτό ίσως να φταίει ο απόλυτος έρωτας του σκηνοθέτη για το "συγκλονιστικό" θέμα του, που δεν τον βάζει στη διαδικασία να το στηρίξει με ένα καλό σενάριο. Ένας έρωτας που μπορεί να πνίξει την 7η τέχνη στο πληροφοριακό λουτρό.

- Ένα καλό ντοκιμαντέρ είναι αυτό που διατηρεί μία συνέπεια ως προς το θέμα του, αλλά που παράλληλα μπορεί να είναι μία καλή αυτόνομη ιστορία, ανεξάρτητη από την "πετρελαιοπηγή" του θέματος. Ένα καλό ντοκιμαντέρ κατανοεί σε βάθος αυτά τα οποία παρουσιάζει, αλλά παράλληλα δεν θεωρεί ότι αυτά που παρουσιάζει είναι η μία και μοναδική αλήθεια.

Khaima

του Αθανάσιου Καρανικόλα

- Η απόφασή μου να μιλήσω για το καταυλισμό στη Πάτρα γεννήθηκε από την επιθυμία μου να προσφέρω στο θεατή την ευκαιρία να βρεθεί αθέατος επί τόπου και να διαπιστώσει μόνος του, αν όλα εκείνα τα αρνητικά χαρακτηριστικά που προσ-

δίδονται στους πρόσφυγες ευσταθούν. Ήθελα να αποφασίσει ο ίδιος, βασισμένος στη παρατήρηση της απλής καθημερινότητας μιας μερίδας ανθρώπων, για τους οποίους έχει μια συγκεκριμένη εντύπωση, αν αυτά που τον χωρίζουν από τους ανθρώπους αυτούς είναι τελικά περισσότερα από αυτά που τον ενώνουν μαζί του.

- Δεν επεδίωξα να κατασκευάσω μια ταινία, η οποία να επιχειρηματολογήσει υπέρ της δικής μου άποψης. Κοίταξα, άκουσα και κατέγραφα αυτά που συνέβαιναν γύρω μου, όσο ήμουν εκεί. Επεδίωξα να κρατήσω το βλέμμα μου καθαρό και να μην βιάσω το θεατή σε κανενός είδους επιφανειακό συμπέρασμα.

Γι' αυτό, εξάλλου, χρησιμοποίησα αυτή τη συγκεκριμένη κινηματογραφική γλώσσα και αισθητική, όπως είναι τα μεγάλα σε διάρκεια πλάνα και τα σιωπηλά πορτρέτα αλλά και την παντελή έλλειψη συνεντεύξεων και επιπλέον ηχητικού σχολιασμού. Έτσι πιστεύω πως διατήρησα την απόσταση και τη διαύγεια που απαιτεί η αξιοπρέπεια του θέματος.

The Palace

του Ιωάννη Ρουμελιώτη

- Ανήκω στους καλλιτέχνες που εμπλέκονται συναισθηματικά με το θέμα τους και μπαίνουν σε μια διαδικασία να βιώσουν πραγματικά μια κατάσταση προτού πιάνουν στα χέρια τους μια κάμερα ή οποίο-

δήποτε άλλο μέσο γραφής και σε καμία περίπτωση δεν είχα ούτε έχω ως στόχο την εμπορευματοποίηση της ταινίας ή των εμπλεκόμενων. Προσπάθησα λοιπόν να τους μάθω την ελληνική γλώσσα και να πιέσω με τις λίγες δυνατότητες που έχω κάποιους ανθρώπους ώστε να τους βοηθήσω να βγάλουν διαβατήριο για να έχουν τη δυνατότητα να μπορούν να επισκεπτούν τη χώρα τους χωρίς να φοβούνται πως δεν θα ξαναγυρίσουν. Κάτι δυστυχώς που δεν έχει επιτευχθεί ακόμα για όλους μέχρι σήμερα. Αλλά θα βρίσκομαι στην Ελλάδα ξανά μετά τον Μάιο και ελπίζω αυτήν τη φορά να τα καταφέρουμε.

- Υπάρχουν σίγουρα θέματα που πραγματικά είναι δύσκολα να κινηματογραφηθούν γιατί η κάμερα ως όπλο έχει τη δυνατότητα να σε προστατεύει αλλά και να θέσει σε κίνδυνο τη σωματική σου και την ηθική σου ακεραιότητα, κάτι που προσωπικά μου έχει συμβεί τρεις φορές ως τώρα. Την πρώτη, το 2009, όταν με συνέλαβαν αστυνομικοί κατά την προσπάθειά μου να αποτρέψω με την κάμερά μου την κακοποίηση αφρικανών μεταναστών, τη δεύτερη το Δεκέμβριο του 2008 στην Αθήνα, όπου επίσης αστυνομικοί βιαιοπράγησαν εναντίον μου και φυσικά κατέστρεψαν το υλικό που είχα καταγράψει και την τρίτη φορά δέχτηκα επίθεση μπράβων σε οίκο ανοχής οι οποίοι με απείλησαν με όπλα. Παρόλα αυτά, σίγουρα υπάρχουν τρόποι αν κάτι δεν μπορείς να το δείξεις ευθέως, να μιλήσεις γι' αυτό με άλλους τρόπους

και να έχει την ίδια σημασία και ίσως και περισσότερη.

Welcome to Europe του Στέλιου Κούλογλου

- Το φιλμ είναι μια ιστορία, σαν ένα παραμύθι που θέλεις να διηγηθείς. Μπορείς λοιπόν να πεις μια ιστορία για κάθε θέμα, αν σε ενδιαφέρει και το αγαπάς. Το είδος του θέματος επηρεάζει απλώς το πώς θα το κινηματογραφήσεις, τι ήρωες και τεχνικές θα χρησιμοποιήσεις.

- Σε ένα έργο το βασικό θέμα είναι να καταγραφείς μια πλευρά της πραγματικότητας και να πεις την άποψή σου, όχι να κάνεις προπαγάνδα. Τονίζω το μια πλευρά της πραγματικότητας γιατί δεν υπάρχει αντικειμενική παρουσίαση. Πολλές φορές η ταινία σου επηρεάζει με θετικό τρόπο τον θεατή.

Όπως οι "Βρωμοέλληνες", τους οποίους παρουσίασα σε ένα από τα πρώτα Φεστιβάλ εδώ στη Θεσσαλονίκη, το 1999. Το φιλμ έχει προβληθεί σε σχολεία, συλλόγους, πανεπιστήμια και εκατοντάδες χιλιάδες φορές στο διαδίκτυο. Καθηγητές σε τάξεις στις οποίες οι μαθητές είχαν αρνητική στάση απέναντι σε μετανάστες, μου είπαν ότι το κλίμα αντιστράφηκε μετά τη προβολή του. Τις προάλλες, μου έστειλαν από ένα σχολείο τις πολύ συγκινητικές, δηλαδή αληθινές, εκθέσεις που έγραψαν μαθητές αφού το παρακολούθησαν.

DOCUMENTAIRE
RETROUVEZ LES MEILLEURS
DOCUMENTAIRES
FRANCOPHONES EN MARS
SUR TV5MONDE

**POLOGNE, LES CHEMINS
DU RENOUVEAU**
Le dimanche 27 mars à 20h00

**360° - GÉO : JAPON, LES
REINES DE LA MER**
Le samedi 26 mars à 15h05,
refiffusion le lundi 28 mars à 23h

FBI
Les lundis à 13h30 en mars

TV5MONDE est disponible via câble, satellite et adsl
www.tv5monde.com

**UN MONDE, DES MONDES,
TV5MONDE**

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Φθινοπωρινό χρυσάφι/ Autumn gold
του Jan Tenhaven

- Το «Φθινοπωρινό χρυσάφι» είναι το πρώτο μου ντοκιμαντέρ και εξεπλάγην από την επιτυχία που σημείωσε. Νομίζω ότι η επιτυχία οφείλεται στο οικουμενικό του θέμα. Γενικά μιλώντας, το θέμα της ταινίας είναι η ζωή η ίδια, και το πώς αυτοί οι αθλητές τη ζουν στον απόλυτο βαθμό, έστω κι αν διανύουν τα τελευταία μέτρα πριν τον τερματισμό. Το ερώτημα πώς θα γεράσουμε διατηρώντας την αξιοπρέπεια, τη φιλοδοξία και το πάθος μας, μας απασχολεί όλους.

- Πραγματικά δεν μπορώ να πω ποιος από τους πέντε χαρακτήρες της ταινίας μου αρέσει περισσότερο. Είναι όλοι τους πολύ ξεχωριστοί, και γι' αυτό τους διάλεξα. Ο Χέρμπερτ, ο Σουηδός δρομέας, έχει μια απίστευτη αίσθηση του χιούμορ, ο Γίρι, ο Τσέχος άλτης, είναι φιλόδοξος μα ταυτόχρονα ευαίσθητος, η Γκέμπερ, η Ιταλίδα δισκοβόλος μάς δείχνει πώς να γερνάμε με χάρη και ούτω καθεξής. Ο καθένας τους έχει χαρακτηριστικά που θαυμάζω. [...] Είμαι εξαιρετικά προνομιούχος, διότι έχω τη δυνατότητα να κάνω ταινίες πάνω σε πολύ διαφορετικά θέματα –από σπαρ του Λας Βέγκας μέχρι ρακοσυλλέκτες ή, εν προκειμένω, υπερήλικες δρομείς. Πίσω απ' όλα κρύβεται η περιέργειά μου για την ανθρώπινη φύση, την πολυπλοκότητα και την εκπληκτική ποικιλομορφία της.

Ένα μέλλον χωρίς πετρέλαιο/ A future without oil
της Laëtitia Moreau

- Ζούσα στη Λατινική Αμερική και κάποια στιγμή άκουσα για την πρωτοβουλία γύρω από το Γιασούνι. Την εποχή εκείνη, ο Francisco Carrion, τον οποίο βλέπουμε και στην ταινία, ήταν ο επικεφαλής της κίνησης. Του τηλεφώνησα και του είπα:

«Κοιτάξτε, είμαι μια γαλλίδα σκηνοθέτις, κι αν προσπαθείτε να σταματήσετε την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων του Γιασούνι, θα ήθελα να σας κινηματογραφήσω, γιατί αυτό που κάνετε είναι επαναστατικό. Και θέλω να σας κινηματογραφήσω σε κάθε βήμα, σ' όλον τον κόσμο». Μου πήρε κάποιο διάστημα αλλά τον έπεισα. Είναι απίστευτο το πώς έγινε. Μ' ένα τηλεφώνημα. Στη Γαλλία θα χρειαζόμουν μήνες και μήνες, επιστολές επί επιστολών και πάει λέγοντας.

- Αρκετοί οργανισμοί, συμβούλια κλπ. σε διάφορες χώρες έβλεπαν με καχυποψία την παρουσία μου στις διαπραγματεύσεις. Όμως οι άνθρωποι της πρωτοβουλίας ήταν απίστευτοι. Επέμεναν και τελικά μου επιτρεπόταν η είσοδος. Μ' έκαναν να νιώθω σαν μέλος της ομάδας, πραγματικά. Είμαι τυχερή που τους γνώρισα και μοιράστηκα το όραμά τους για το μέλλον του πλανήτη.

- Μετά την παραίτηση της ομάδας του Roque, τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ για την πρωτοβουλία του Γιασούνι. Όλοι πιστεύαμε ότι θα ανασταλεί. Ωστόσο, ο Πρόεδρος Correa όρισε νέα επιτροπή και η διαδικασία ξανάρχισε. Πραγματικά δεν μπορώ να πω αν το σχέδιο είναι εφικτό. Ο Πρόεδρος έχει δηλώσει ότι για να το υλοποιήσει θα πρέπει να έχει συγκεντρώσει 100 εκατομμύρια δολάρια ως το τέλος του 2011 –αλλιώς η προσπάθεια θα σταματήσει. Μέχρι στιγμής έχουν μαζευτεί 40 εκατομμύρια. Η πρωτοβουλία χρειάζεται την υποστήριξη της διεθνούς κοινής γνώμης περισσότερο από ποτέ.

Μια μικρή πράξη/A small act
της Jennifer Arnold

- Από την πρώτη στιγμή αποφάσισα ότι η ιστορία του Κρις Μμπούρου και του Ιδρύματός του θα γυριζόταν ως ντοκιμαντέρ, όχι ως ταινία μυθοπλασίας. Το λέω γιατί αν τη μεταφέραμε στον κινηματογράφο ως μυθοπλασία, νομίζω ότι θα φαινόταν απολύτως απίστευτη. Λατρεύω τον καλό αφηγηματικό κινηματογράφο, όμως το Μια μικρή πράξη έπρεπε να γίνει ντοκιμαντέρ. Η ταινία κινητοποιεί τους θεατές γιατί γνωρίζουν ότι αφορά πραγματικούς ανθρώπους.

- Προσπάθησα πριν κάποια χρόνια να γίνω χορηγός ενός παιδιού στην Κένυα. Σπούδασα στο Πανεπιστήμιο του Ναιρόμπι και είχα γνωστούς. Τηλεφώνησα σε μια Κενυάτισσα φίλη για να τη ρωτήσω αν ξέρει κάποιο αξιόπιστο Ίδρυμα. Μου είπε ότι η ίδια και ο ξάδελφός της, ο Κρις Μμπού-

ρου, είχαν βάλει μπροστά ένα δικό τους Ίδρυμα, ανταποδίδοντας τη χορηγία που είχε κάποτε λάβει ο ίδιος ο Κρις. Έτσι έμαθα την ιστορία του. Συγκλονίστηκα από το πώς η Χίλντε είχε αλλάξει τη ζωή του Κρις, χωρίς καν να το ξέρε. Όλοι έχουμε τη δύναμη να αλλάξουμε τον κόσμο. Έτσι αποφάσισα να κάνω την ταινία.

- Μετά την πρεμιέρα του φιλμ στο Σάβαντς, κόσμος από το κοινό σηκώθηκε, ήρθε και με συνάντησε κι άρχισε να δωρίζει στο Ίδρυμα χρήματα. Μέσα στις δέκα ημέρες του φεστιβάλ συγκεντρώθηκαν 90.000 δολάρια! Ως αυτή τη στιγμή, το ποσό από δωρεές θεατών έχει ανέλθει στα 750.000 δολάρια! Έτσι το Ίδρυμα του Κρις Μμπούρου προσφέρει πια υποτροφίες σε εθνικό επίπεδο στην Κένυα, ενώ καλύπτει και την ιατρική ασφάλιση των παιδιών.

- Έχω κάνει πολύ διαφορετικές μεταξύ τους ταινίες. Αλλά αυτό που τις ενώνει είναι ένα: ότι είναι ωραίες ιστορίες!

Ατελείωτη θλίψη, η ζωή μετά τη θανατική καταδίκη/ Everlasting sorrow, life after death sentence
του David André

- Θα απαιτούνταν πολύς χώρος και χρόνος για να εξετάσουμε έναν προς έναν τους λόγους για τους οποίους η θανατική ποινή βρίσκεται υποστηρικτές στις ΗΠΑ αλλά όχι στην Ευρώπη. Επιγραμματικά, οι βασικοί λόγοι είναι η μυθολογία της Άγριας Δύσης και η εν γένει ιστορία των ΗΠΑ, η κυριαρχούμενη από τα ΜΜΕ κοινωνία τους και η επιρροή της θρησκείας. Ένας ιστορικός θα μπορούσε να πει περισσότερα και με μεγαλύτερη εγκυρότητα. Νομίζω επίσης ότι απαιτείται περισσότερο θάρρος από την πλευρά των πολιτικών, οι οποίοι πρέπει να δηλώσουν προγραμματικά ότι μόλις εκλεγούν θα καταργήσουν τη θανατική ποινή.

- Στη Θεσσαλονίκη κάνουμε την παγκόσμια πρεμιέρα μας. Όμως, αν και η ταινία δεν έχει προβληθεί πουθενά, περιοδικά όπως το *Nouvel Observateur*, το *Le Monde Magazine*, το *Telerama*, το *Nova* κ.α. έχουν ήδη ασχοληθεί μαζί της ανακοινωνώντας την προβολή της. Επίσης, η *Le Monde*, η *La Stampa*, η *El Pais* –και τον επόμενο μήνα το *Timesonline*– έχουν δημοσιεύσει πορτρέτα που έγραφα με περιγραφές των αξιωματικών της φυλακής που εκτέλεσαν τους κρατούμενους. Πιστεύω ότι η ταινία πρέπει να ιδωθεί κυρίως ως μια προσωπική εμπειρία παρά ως μια καταγγελία της θανατικής ποινής.

Τζάφα, ο μηχανισμός του πορτοκαλιού/ Jaffa, the orange's clockwork
του Eyal Sivan

- Το πορτοκάλι είναι το σύμβολο του Σιωνισμού και η ιστορία του πορτοκαλιού της Τζάφα είναι η ιστορία της Παλαιστίνης. Η ιδέα για την ταινία προέκυψε από ένα άρθρο μιας ισραηλινής εφημερίδας, τη δεκαετία του '90. Το άρθρο μιλούσε για την απόφαση της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει τον τομέα της παραγωγής εσπεριδοειδών, που μέχρι τότε ήταν κρατικός.

- Προσωπικά, δεν συμφωνώ με την υποτιμητική χρήση της έννοιας της «δημοφιλούς» ή «λαϊκής» κουλτούρας. Η κουλτούρα και η γνώση φτάνουν σε μας μέσα από πολλές και διαφορετικές μορφές παραγωγής. Ακολουθώ τη ρήση του Βάλτερ Μπένγιαμιν, ο οποίος γράφει: «Ο καταγραφείας, λοιπόν, που αφηγείται γεγονότα χωρίς να τα διακρίνει σε μικρά και μεγάλα, παραδίδει την αλήθεια ότι τίποτε που συνέβη σε μια δεδομένη ιστορική στιγμή δεν πρέπει να θεωρείται χαμένο».

- Ο εξαιρετικός Ισραηλινός ερευνητής -καθηγητής Raz-Krakotzkin διατυπώνει στην ταινία την άποψη ότι πρέπει η έννοια του Ισραηλινού έθνους να επανεφεύρει τον εαυτό της περιλαμβάνοντας και την Παλαιστινιακή ταυτότητα. Αυτός ο εκ νέου ορισμός της εβραϊκής ταυτότητας είναι προϋπόθεση για ένα κοινό μέλλον. Αναφέρομαι στη διαδικασία της αποαποικιοποίησης του αποικιοκράτη, ήτοι της αποαποικιοποίησης της εβραϊκής ταυτότητας.

Ξενοδοχείο «Ο Παράδεισος»/ Paradise Hotel
της Σοφία Τζαβέλλα

- Γνωρίζοντας πολύ καλά τους ανθρώπους και την πολυκατοικία τους, ήταν εύκολο να δημιουργήσω εκ των προτέρων τη δομή και τους χαρακτήρες, συνειδητοποιώντας πως επί τόπου θα προκύψει μια απρόβλεπτη πληθώρα χαρακτήρων. Και εάν είχα τη δυνατότητα να επιλέγω τότε, θα δημιουργούσα είτε μια ολόκληρη σειρά, είτε ένα ριάλιτι σόου τύπου «Survivor».

- Η ιδέα να προβάλλω για τους κατοίκους την ταινία στο χώρο του ξενοδοχείου προέκυψε στο μυαλό μου ακόμη κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Η μοίρα όμως κάθε

ανθρώπινου παραδείσου είναι να καταστραφεί. Το κτήριο γκρεμίστηκε λόγω του κινδύνου εξάπλωσης νόσων. Έτσι ολοκληρώθηκε ο βιβλικός κύκλος του, ξεκινώντας από τη Δημιουργία και φθάνοντας μέχρι τον Πύργο της Βαβέλ.

- Η ειρωνεία που υπάρχει στην ταινία έχει να κάνει με τη μαιευτική τέχνη (με τη σωκρατική έννοια αυτού του όρου) και ξεγυμνώνοντας την ανθρώπινη ψυχή ανοίγει μια πύλη απρόσμενων διαστάσεων και σοφίας. Ο συνδυασμός φιλοσοφίας, μεταφυσικής, ειρωνείας, ποίησης, μυθοπλασίας είναι ο τρόπος έκφρασής μου.

- Ο Μπορίς Μισίρκοβ και ο Γκεόργκι Μπόγκντανοβ ήταν για μένα όχι μόνο οι δύο εικονομήτες, αλλά και τα δυο πουλιά στους ώμους μου. Μαζί ακολουθήσαμε την αρχαία αρχή «Meliora cogito!» – «Σκέφτομαι τα καλύτερα!»

Ο μικρός Μιρ – Δέκα χρόνια στο Αφγανιστάν/

The Boy Mir – Ten years in Afghanistan του Phil Grabsky

- Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισα γυρίζοντας την ταινία δεν ήταν ούτε η γλώσσα ούτε το να κερδίσω την αποδοχή των ντόπιων· μιλάμε για το Αφγανιστάν: η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν να μη δεχτώ καμιά σφαίρα στο κεφάλι και σκοτωθώ. Δεν θέλω να υπερβάλλω· μπορεί ο δρόμος απ' το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης ως το κέντρο να επιφυλάσσει περισσότερες δυσκολίες. Αλλά δεν μπορείς να ταξιδεύεις στο Αφγανιστάν χωρίς να είσαι εξαιρετικά προσεκτικός. Άλλο πρόβλημα ήταν ότι δεν είχα εξ αρχής σαφή εικόνα της ιστορίας. Ήξερα ότι είχα έναν πολύ ενδιαφέροντα χαρακτήρα και μια πολύ ενδιαφέρουσα χώρα, αλλά όχι ένα αφήγημα για να τα «δέσω». Κακώς όμως ανησυχούσα: η ιστορία προέκυψε μόνη της.

- Το θέμα δεν είναι αν η επέμβαση στο Αφγανιστάν ήταν σωστή ή λάθος αλλά το πώς συμπεριφέρθηκαν οι σύμμαχοι. Ανήκω σ' εκείνους που πιστεύουν ότι η επέμβαση στο Αφγανιστάν είχε θετικές πλευρές. Εσείς κι εγώ ζούμε άνετες ζωές βλέποντας ταινίες μετά το μεσημεριανό μας στη Θεσσαλονίκη ή το Λονδίνο. Προσωπικά θα έπεφτα γονατιστός στα πόδια οποιουδήποτε μ' απελευθέρωνε από ένα καθεστώς τόσο δεσποτικό όσο των Ταλιμπάν –κι ούτε θα μ' ένοιζε αν τα ελικόπτερά του ήταν Αμερικανικά, Ρωσικά ή Ελληνικά.

Η δαιμονισμένη δύναμη της χιπ χοπ/ The furious force of rhymes του Joshua Atesh Litle

- Όπως συμβαίνει συνήθως, δυσκολεύτηκα πολύ να μαζέψω τα χρήματα για να γυρίσω την ταινία. Πρώτη κίνηση ήταν να μειώσω τον προϋπολογισμό στα απολύτως απαραίτητα. Από κει και πέρα, μπορεί το χιπ χοπ να είναι υποκοουλτούρα, όμως διαθέτει μια τρομακτική επιρροή σε ολόκληρο τον κόσμο και η μουσική του (όπως και η ταινία) περνάει σημαντικά κοινωνικά μηνύματα. Νομίζω ότι πολλοί το αναγνώρισαν αυτό κι έτσι συγκέντρωσα το απαραίτητο ποσό. Παρ' όλα αυτά, μου πήρε έξι χρόνια.

- Στο Λοκάρνο, όπου βραβευτήκαμε, είχα μερικές πολύ περιέργες εμπειρίες. Ήρθε πολύς κόσμος και μου έλεγε πώς του φάνηκε η ταινία. Ήρθαν και αρκετές ηλικιωμένες κυρίες με γκριζα μαλλιά

και μου είπαν: «Λοιπόν, μέχρι να δω την ταινία, νόμιζα ότι το χιπ χοπ ήταν φρικτό, αλλά τώρα μου φαίνεται εξαιρετικό!». Η ταινία επικοινωνεί με κοινό από όλες τις γενιές, όχι μόνο με τους φανατικούς του χιπ χοπ. Ελπίζω το φιλμ να δώσει σε όλους τους θεατές μια θετική εικόνα αυτής της υποκοουλτούρας.

- Η ταινία για μένα ήταν ένα όχημα για να δείξω πώς το χιπ χοπ, ενώ ξεκίνησε ως η μουσική των φτωχών νέγων των ΗΠΑ, εξελίχθηκε σε παγκόσμιο κίνημα που εκφράζει τους απανταχού περιθωριοποιημένους. Υπ' αυτή την έννοια, δεν θα μπορούσα να γυρίσω την ταινία με άλλο τρόπο, δηλαδή ως μυθοπλασία. Δεν θα ήταν το ίδιο αποτελεσματική.

Το παζάρι/The market της Rama Rau

- Αναζητώ πάντοτε ιστορίες που υπερβαίνουν τα εθνικά σύνορα, που δεν ανα-

Μουσική
Κινηματογράφος
Θέατρο, Χορός
Λογοτεχνία
Φωτογραφία
Εικαστικά, Τέχνες
Κοινωνική Ευθύνη
Περιβάλλον
Θέματα, Πρόσωπα

Πολιτισμός Κάθε Μέρα
www.culturenow.gr

www.sevenart.gr

Κάθε μέρα σινεμά

ΚΡΙΤΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
TRAILERS
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΙΘΟΥΣΩΝ
BOX OFFICE
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΒΡΑΒΕΙΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ
ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ
TOP MOVIES

Το portal της 7ης τέχνης

<http://entertainment.in.gr>

ΠΟΙΟ

έργο αξίζει να δω στο σινεμά;

Με καθημερινή ενημέρωση και πληροφορίες για κάθε καινούργια ταινία, τις αίθουσες προβολής και χάρτες με οδηγίες καθοδήγησης από την περιοχή σας στον κινηματογράφο, το in.gr ψυχαγωγία δίνει απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματά σας. Επιπλέον, περιλαμβάνει ενόπτες όπως παιδί, τηλεόραση, θέατρο-χορός, homecinema, μουσεία-γκαλερί, βιβλίο...

in.gr ψυχαγωγία

Λαμπρινή / in.gr

in στο σινεμά in στο θέατρο in στο homecinema in στη μουσική
in στο βιβλίο in στην τηλεόραση in στο χορό in στην τέχνη in στο παιδί

φέρονται σε μία μόνο χώρα ή κουλτούρα. Για το Παζάρι ήθελα να αφηγηθώ μια ιστορία με θέμα τις γυναίκες. Ήθελα, για λόγους συμμετρίας, δύο γυναίκες από κάθε πλευρά των συνόρων. Πήγα στην Ινδία να κάνω έρευνα για την παράνομη αγοραπωλησία νεφρών. Βρέθηκα σε μια παραγκούπολη κι εκεί συνάντησα την Πράπχα, μια από τις ηρωίδες. Εκείνη με κατηύθυνε. Ως προς το καναδικό σκέλος, έψαξα πολύ σε blog γυναικών που πάσχουν από νεφρική ανεπάρκεια, έφτιαξα σχετικές σελίδες στο Facebook, συνάντησα πολλές γυναίκες, μερικές από αυτές τις κινηματογράφησα. Τελικά έπεσα πάνω σ' ένα blog με τίτλο «Ένα νεφρό για την κόρη μου». Από κει γνώρισα τη Σάντρα, την ηρωίδα από τον Καναδά.

- Οι γυναίκες, τόσο στην Ινδία όσο και στον Καναδά, αφηγούνται ελεύθερα στο φακό την προσωπική τους ιστορία - οι μεν για το πώς πωλούν τα νεφρά τους, οι δε για τα ηθικά τους διλήμματα γύρω από την αγορά των οργάνων. Η ειλικρίνειά τους κατακτήθηκε μετά από προσπάθεια μηνών. Πέρασαμε χρόνο μαζί, γίναμε φίλες, είπαμε μυστικά. Με τον καιρό ανοίχτηκαν και η κάμερα ήταν σαν να μην υπήρχε.

- Κι όμως, οι μεσάζοντες και οι κερδοσκόποι των μεταμοσχεύσεων κυκλοφορούν ελεύθεροι στην Ινδία. Οι Αρχές έχουν κάνει κατά καιρούς συλλήψεις, αλλά το παζάρι συνεχίζεται. Βέβαια η Αστυνομία το διαψεύδει. Μίλησα με τον Αρχηγό της Ινδικής Αστυνομίας. Του είπα ότι μόλις πρόσφατα μιλούσα με ανθρώπους που πωλούν το νεφρό τους. Αρνήθηκε ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει.

**Η ιστορία του Πατ Τίλμαν/
The Pat Tillman story**
του Amir Bar-Lev

- Φαίνεται πως η Αμερικανική κοινωνία έχει ανάγκη από μανιχαϊστικές, απλοϊκές ιστορίες ηρωισμού. Δεν ξέρω βέβαια αν είμαι ο κατάλληλος για να ερμηνεύσω αυτή τη συμπεριφορά. Μπορώ να πω με αρκετή σιγουριά ότι όλοι οι άνθρωποι - άλλος σε μεγαλύτερο κι άλλος σε μικρότερο βαθμό - έρχονται σε δύσκολη θέση εξαιτίας των αμφιβολιών τους, εξαιτίας της σύγχυσης που συχνά επιφέρει η ζωή. Μας αρέσει να πιστεύουμε ότι υπάρχουν κάπου άνθρωποι που δεν υποφέρουν από τις αμφιβολίες που ταλαιπωρούν εμάς, λες κι είναι ευλογία να μην αμφισβητείς τα πιστεύω σου, όποια κι αν είναι. Ο Pat Tillman έγινε στο φαντασιακό πολλών ανθρώπων ένα τέτοιο σύμβολο αταλάντευτης βούλησης, και αρκετοί τον αντιμετώπισαν ως ναυαρχίδα της εξόδου από τον «ηθικό σχετικισμό» (όρος που αποδίδει το συλλογικό αίσημα αμφιταλάντευσης της Αμερικανικής

νικής κοινωνίας γύρω από τον πόλεμο μετά την εμπειρία του Βιετνάμ) και ως έμβλημα εισόδου σε μια εποχή «ηθικής βεβαιότητας». Αλλά ο Pat Tillman δεν ήταν ο άνθρωπός τους. Ήταν πολύ καλύτερος.

- Δεν θα έλεγα πως η άνοδος του Obama στην εξουσία κατέστησε πιο ορθολογική την αμερικανική εξωτερική πολιτική ή άλλαξε τον αμερικανικό στρατό. Ο στρατηγός Stanley McChrystal, ένας εκ των ηθικών αυτουργών της συγκάλυψης της υπόθεσης Tillman, έλαβε προαγωγή υπό τη διοίκηση Obama.

- Αυτή την περίοδο ετοιμάζω την πρώτη μου ταινία μυθοπλασίας. Δεν σκοπεύω όμως να εγκαταλείψω το ντοκιμαντέρ. Η ταινία που ετοιμάζω αφορά στον Jerry Garcia των Grateful Dead, και δεν θα μπορούσα να τη γυρίσω ως ντοκιμαντέρ.

**Ο κόσμος σύμφωνα με τον
Ίον Μπ./The world according
to Ion B.**

του Alexander Nanau

- Βρήκα την προσωπικότητα του Ion Barladeanu συναρπαστική και η δημιουργία της ταινίας ήταν ένας τρόπος να τη χαρτογραφήσω και να την κατανοήσω. Τα ντοκιμαντέρ που κάνω τα κάνω πάνω απ' όλα για μένα τον ίδιο και για όσα με ενδιαφέρουν. Αν στην πορεία εκείνα που με ενδιαφέρουν συναντήσουν και το κοινό, τόσο το καλύτερο.

- Η ταινία δεν εξιστορεί την πορεία του Barladeanu προς τον πλούτο· δείχνει πώς αναγνωρίστηκε τελικά το εξαιρετικό ταλέντο του. Νομίζω ότι η επιτυχία της οφείλεται στο σχήμα που λανθάνει στο βάθος της, δηλαδή στην αναγνώριση κάποιου γι' αυτό που πραγματικά είναι. Το αναμφισβήτητο ταλέντο του είναι οφθαλμοφανές στα κολάζ του, και νομίζω ότι ο κόσμος, και χωρίς την ταινία, κάποια στιγμή θα το ανακαλύπτει.

- Δεν έχουμε πια τις καλύτερες σχέσεις με τον Barladeanu. Και δεν είναι εύκολο να κρατήσουμε καλές τις σχέσεις μας, μιας και βγαίνει σ' όλα τα ΜΜΕ και υποστηρίζει ότι πρέπει να χρηματοδοτήσουν άλλοι τη ζωή του από δω και πέρα. Δεν είναι ο πρώτος ούτε ο τελευταίος πρωταγωνιστής ντοκιμαντέρ που θέλει να βγάλει χρήματα μετά την επιτυχία της ταινίας με θέμα τον ίδιο.

- Αυτό που πρωτίστως μ' ενδιέφερε στον Barladeanu είναι το ταλέντο του. Το να γυρίσω μια συνέχεια με την πορεία του μέσα στον «κανονικό» κόσμο της Τέχνης δεν με αφορά, γιατί πρόκειται απλώς για την πορεία μέσα σε ένα επιχειρηματικό πεδίο. Νιώθω ότι κάτι τέτοιο θα είχε δημοσιογραφικό, επικαιρικό χαρακτήρα.

HOLIDAY INN THESSALONIKI

Ιδανική διαμονή στο κέντρο της πόλης

Το Holiday Inn Thessaloniki, σας καλωσορίζει στη καρδιά του εμπορικού και πολιτιστικού κέντρου της Θεσσαλονίκης. Σε ένα ζεστό, σύγχρονο περιβάλλον δεσμευόμαστε να καλύψουμε με επιτυχία τις πιο υψηλές απαιτήσεις σας. Η πολυτέλεια, το φιλικό και άριστα εκπαιδευμένο προσωπικό και οι ολοκληρωμένες υπηρεσίες υψηλής ποιότητας αποτελούν την πρόταση μας για μία απολαυστική, αξέχαστη διαμονή.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΛΑΜΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΙΣ ΛΥΣΕΙΣ

Πιστεύεις ότι ένα ντοκιμαντέρ θα μπορούσε να συμβάλει στην εύρεση λύσεων για τα κακώς κείμενα;

Θα ήταν ευχής έργο να μπορούσαν να λυθούν τα κακώς κείμενα με τη συμβολή ενός ντοκιμαντέρ. Δυστυχώς όμως δεν είναι έτοιμο. Το ντοκιμαντέρ μπορεί να λειτουργήσει ως ιστορική μαρτυρία, όπως για παράδειγμα το αρχαιολογικό υλικό του Πρώτου και του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, της Μικρασιατικής καταστροφής, του Μάη του '36, του Πολυτεχνείου και άλλα. Υλικό το οποίο δεν θα το χαρακτηρίζαμε ως ντοκιμαντέρ με τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα, είναι όμως μια ιστορική καταγραφή που προκαλεί εμάς και τη συνείδησή μας περισσότερο ίσως από ότι ένα ιστορικό ντοκουμέντο, αφού η δύναμη μιας εικόνας είναι συχνά ισχυρότερη από χίλιες λέξεις. Το ντοκιμαντέρ επίσης μπορεί να συμβάλλει με τρόπο άμεσο και κατανοητό στην πληροφόρηση των ανθρώπων για τα πολιτικά «παιχνίδια» ανά την υφήλιο, όπως στην περίπτωση του ντοκιμαντέρ *Οικονομικοί δολοφόνοι* του Στέλιου Κούλογλου. Μπορεί να προβληματίσει με θέματα που αφορούν στο περιβάλλον και την οικολογική καταστροφή. Και αυτή θεωρώ ότι είναι η ουσιαστική συμβολή ενός ντοκιμαντέρ. Να καταδείξει δηλαδή ένα θέμα - πρό-

βλημα και να προβληματίσει τον θεατή. Τις λύσεις τις βρίσκουν οι άνθρωποι... εμείς.

Τα ντοκιμαντέρ σου έχουν ένα ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα. Πόσο δύσκολο είναι να κερδίσεις την εμπιστοσύνη των «πρωταγωνιστών» σου ώστε να «ξεχάσουν» το φακό που τους κινηματογραφεί;

Υπάρχει η εμπιστοσύνη στην προσωπική αφήγηση των ανθρώπων όταν μιλούν για θέματα προσωπικά, κοινωνικά, πολιτικά ή ιστορικά, είναι διαποτισμένοι από τα δικά τους συναισθήματα κι αυτή είναι η ουσία. Μέσα από τη δική τους αφήγηση γινόμαστε κοινωνοί των διαφόρων γεγονότων, όχι όμως όπως μέσα από μια απρόσωπη ανάλυση αλλά όπως αυτά χαράχτηκαν στο μυαλό και στην ψυχή τους -κάποια σιωπή, ένα κόμπιασμα στο λόγο, δυο χέρια σφιχτοδεμένα, διηγούνται πολλές φορές όσα ο λόγος αδυνατεί να εκφράσει. Αυτό το ανεπίπλωτο είναι συγκλονιστικό. Πώς οδηγείς έναν άνθρωπο σ' αυτήν την εκμυστήρευση ψυχής; Μπορεί να διαισθάνεται ότι το ενδιαφέρον σου δεν περιορίζεται μόνο στο να γυρίσεις μια ταινία αλλά ότι σ' ενδιαφέρει ο ίδιος ως μια άλλη ανθρώπινη ύπαρξη. Μπορεί να βοηθάει και η θεατρική μου παιδεία. Το

θέατρο έχει να κάνει με ιστορίες ανθρώπων.

Πόσο μακριά βρίσκεσαι ως σκηνοθέτις από το είδος της μυθοπλασίας;

Αν εξαιρέσουμε τα 14 επεισόδια της δραματοποιημένης σειράς *Ταραγμένα χρόνια*, όπου βρίσκουμε στοιχεία μυθοπλασίας τα οποία λειτουργούν συμβολικά, χωρίς ωστόσο να αλλοιώνουν το θέμα απλώς το εξυπηρετούν, οι υπόλοιπες ταινίες μου έχουν μια καθαρά ντοκιμαντερίστικη γραφή.

Πόσο αμέτοχη και αμερόληπτη μπορείς να σταθείς απέναντι στο θέμα και τους ανθρώπους που κινηματογραφείς;

Στη διάρκεια της προετοιμασίας και των γυρισμάτων ούτε αμέτοχη αλλά ίσως ούτε και αμερόληπτη είμαι. Βρίσκομαι εκεί και αφουγκράζομαι αυτά που λέγονται και τα άλλα, τα ανεπίπλωτα. Το κάθε θέμα, η κάθε ιστορία με κερδίζει κάθε φορά εξ' ολοκλήρου, σαν να είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που κάνω ένα ντοκιμαντέρ.

Υπάρχει χώρος στην κινηματογραφική αγορά για το είδος του ντοκιμαντέρ ή θεωρείς ότι η τηλεόραση είναι και πρέπει να είναι το κύριο μέσο προβολής του;

Δυστυχώς όχι μόνο στην κινηματογραφική αγορά δεν υπάρχει ή υπάρχει ελάχιστος χώρος για το ντοκιμαντέρ αλλά δεν χρησιμοποιείται ούτε και σε χώρους όπου η συμβολή του θα ήταν σημαντική όπως, για παράδειγμα, στα σχολεία, σε τοπικά κανάλια, σε πολιτιστικούς συλλόγους και στα Κ.Α.Π.Η., γιατί όχι; Δεν θεωρώ ότι η τηλεόραση πρέπει να είναι το μόνο μέσο προβολής του. Αλλά ένα ντοκιμαντέρ ενημερώνει και προβληματίζει και η κινηματογραφική αγορά προτιμά πιο ευκολοχώνευτα θέματα. Η πικρή αλήθεια είναι ότι αν δεν υπήρχε η κρατική τηλεόραση και ελάχιστα ιδιωτικά κανάλια, θα βλέπαμε σπάνια ταινίες ντοκιμαντέρ...

έξοδος από την κρίση
της δημοσιογραφίας

> ενισχύστε την ανεξάρτητη δημοσιογραφία

γίνετε
μέλος χωρίς σύνορα

στείλτε άρθρο | στείλτε event | στείλτε video

tvxs

<http://tvxs.gr>

AN END HAS A START

Heading towards the end of the 13th Thessaloniki Documentary Festival it's probably a good time to focus on the views that some of the participating directors shared with "First Shot". But apart from that... Was the business part successful this year in "Doc Market"? Which are the top favorites for the audience awards? When is the closing party going to take place? You may find all the answers below...

Directors' Quotes

The Boy Mir - Ten Years in Afghanistan Phil Grabsky

The greatest challenge for me -we are talking about Afghanistan- while I was shooting the movie was not to get myself killed. I don't want to exaggerate but you cannot travel in Afghanistan without being very careful. [...] Another problem was that I didn't have a clear picture of the story at the beginning. But I was wrong, the story evolved by itself. [...] The thing is not whether the intervention in Afghanistan is right or wrong but how did the allies behave.

The Market Rama Rau

I am always looking for stories that go beyond the national borders and that do not refer to just one land or culture. My initial intention in "The Market" was to narrate a story about women. [...] Women in India as well as in Canada are willing to tell their story in front of the camera -the former how they sell their kidneys and the latter to express their moral dilemmas concerning the organ market. [...] As the time went by we became friends, we shared secrets and they opened up.

The Pat Tillman Story Amir Bar- Lev

It seems that the American society needs Manichean, naive stories of heroism. I don't know if I am the appropriate one to interpret this behavior. [...] Many people saw in Pat Tillman such a symbol of firm will. [...] But Pat Tillman was not their guy. He was much better.

Everlasting sorrow, life after death sentence David Andre

It would take a lot of time and effort to examine one by one all the reasons why there so many supporters of the death sentence in the USA and not in Europe. However, the basic reasons are the mythology of the Wild West and the American History in general, the influence of religion and the domination of media in society. [...] I think that the movie should be seen more as a personal experience rather than as a denunciation of the death sentence.

A small act Jennifer Arnold

I really love good narrative cinema but "A small act" should be a documentary. The movie touches the viewers because they know it has to do with real people. Some years ago I tried to become a child sponsor in Kenya. [...] It was a shocking story. We all have the power to change the world. So, I decided to shoot the movie. [...] I have made many

different movies but what they all have in common is the fact that they are all beautiful stories.

Autumn gold Jan Tenhaven

I feel extremely privileged because I can make movies on very different issues -no matter if they are Las Vegas stars or rag collectors. On top of all this is my curiosity about human nature, its complexity and its amazing diversity.

The furious force of rhymes Joshua Atesh Litle

As usual, it was very difficult for me to find the money for the shooting of the film. [...] Imagine that I started the project in 2002. But I was determined and I made it. [...] Hip hop is considered to be a subculture but it has an unbelievable influence on the whole world and its music passes very important messages. I think that after all quite a lot of people shared my view and I managed to find the money I needed.

Jaffa, the orange's clockwork Eyal Sivan

The idea for the movie came up from an Israeli newspaper article in the '90s. [...] Many researchers contributed to the film. [...] My documentary relies on the idea that someone may draw important conclusions not only by researching "high" culture but also by using other minor sources.

Photography exhibition

"From Photography to Film: Memory and traces" Patrick Zackmann's

A member of Magnum Photos since 1985 Patrick Zachmann has always been really into issues concerning the

identity of immigrant communities and other social groups. He revealed some of his keys to success to "First Shot": "It's my instinct that leads me in photography. I have neither the photographic education nor the talent of a street photographer. In order to make a good picture I should become familiar with the subject of the photograph. For me, a good picture is a combination of emotion and excellent technique, it has something magical that you can only understand after you have taken it. [...] Photography may well be a sort of psychoanalysis. In every developed picture I can see a reflection of myself.

This self-referential exhibition takes place with the support of the French Consulate of Thessaloniki. (March 12-25, Gallery of the French Institute of Thessaloniki)

Before the curtain falls

The closing ceremony of the 13th TDF is going to take place at Olympion on Saturday, March 19 at 20:30, including the screening of the foreign film that will win the Audience Award. No secure predictions can be made up until the time these lines were being written... After the ceremony it's time for a couple of last drinks and future thoughts at the closing party at .ES.

The Doc Market

For the second year in a row the Doc Market is digitized and successful. More than 530 movies and 60 buyers from the biggest networks and distribution companies in the world take part in the market this year. The Doc Market will be open until Saturday, March 19 at Electra Palace Hotel. Every day directors and producers have the chance to meet up with the market professionals.

Ο ΟΤΕ ανοίγει τα σύνορα ενός ασφαλούς ηλεκτρονικού κόσμου για όλους.

Καθημερινά, το Internet ανοίγει σε μεγάλους και παιδιά έναν υπέροχο, ανεξάντλητο κόσμο με εικόνες που εντυπωσιάζουν, ιδέες που συναρπάζουν, αστείρευτες δυνατότητες γνώσης, ψυχαγωγίας και επικοινωνίας.

Με υπευθυνότητα και ευαισθησία απέναντι στην ανάγκη όλων για ασφαλή πλοήγηση στο Internet, ο ΟΤΕ πραγματοποιεί σε συνεργασία με τη Μονάδα Εφηβικής Υγείας της Β' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, **Νοσοκομείο Παιδών «Π. & Α. Κυριακού»**, μία σειρά δράσεων με στόχο την ενημέρωση μαθητών και ενηλίκων-γονέων για τους κίνδυνους του Internet και τις απαραίτητες προφυλάξεις:

- Ενημερωτικές συναντήσεις** στο Μουσείο Τηλεπικοινωνιών ΟΤΕ, σε συνδυασμό με ξενάγηση στους χώρους και τα εκθέματά του.
- Ενημερωτικό έντυπο** με τίτλο «Πλοηγηθείτε στο Internet με ασφάλεια».

Περισσότερες πληροφορίες στο: www.ote.gr

Conn-x προστασία και ασφάλεια

Με κάθε νέα σύνδεση Conn-x, ο ΟΤΕ παρέχει δωρεάν για τους δύο πρώτους μήνες, την υπηρεσία «**Conn-x Online προστασία**», η οποία περιλαμβάνει:

- Anti-virus, Firewall και Anti-spam**, για προστασία από ιούς, hackers και ενοχλητική αλληλογραφία.
- Την πολύτιμη και εξειδικευμένη **λειτουργία parental control** (υπηρεσία γονικού ελέγχου), για τον έλεγχο και αποκλεισμό ιστοσελίδων με ακατάλληλο ή ανεπιθύμητο περιεχόμενο.

Κοντά σας για στήριξη και συμβουλές

- Γραμμή βοήθειας «**ΥποΣΤΗΡΙΞΗ 800-11-800-15**» του Ελληνικού Κέντρου Ασφαλούς Διαδικτύου.
- Μονάδα Εφηβικής Υγείας** (www.youth-health.gr)

Οι συντονισμένες και πολυεπίπεδες δράσεις του ΟΤΕ αντανακλούν τη δέσμευση της εταιρείας να λειτουργήσει ως πολλαπλασιαστής του μηνύματος για την ασφαλή πλοήγηση στο Διαδίκτυο, με τη βεβαιότητα ότι η πρόληψη και η ορθή και συστηματική ενημέρωση αποτελούν τα αποτελεσματικότερα μέσα απέναντι στους κινδύνους που κρύβονται στο μαγευτικό κόσμο του Internet!

www.ote.gr

Πρόγραμμα Εταιρικής Υπευθυνότητας

ΨΗΦΙΑΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Ένα πρωτοποριακό εγχείρημα που φέρνει το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης πιο κοντά σε πόλεις της ελληνικής περιφέρειας, αλλά και της Κύπρου, στο πλαίσιο του 13ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Εργαστήριο Ηλεκτροακουστικής και Τηλεοπτικών Συστημάτων του Α.Π.Θ., το Ιόνιο Πανεπιστήμιο, το Πανεπιστήμιο Πατρών, το ΤΕΙ Ρεθύμνου και το Frederick University της Λευκωσίας, εφάρμοσαν για πρώτη χρονιά το «Ντοκιμαντέρ της ταυτόχρονης μετάδοσης» (Live streaming project). Η νέα αυτή πρωτοβουλία αποτελεί παγκόσμια καινοτομία, καθώς για πρώτη φορά ένα διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ «μεταφέρθηκε» μέσω της τεχνολογίας σε άλλα γεωγραφικά σημεία.

Θεατές από την Κέρκυρα, το Ρέθυμνο, την Πάτρα και τη Λευκωσία, είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν, μέσω πανεπιστημιακού δικτύου, το ντοκιμαντέρ *Καναρίνι μου Γλυκό* του Ρόι Σερ, ταυτόχρονα με όσους κατέκλυαν την αίθουσα του ΟΔΥΜΠΙΟΝ.

Ο σκηνοθέτης δέχτηκε ερωτήσεις και από το κοινό που παρακολουθούσε την προβολή από το Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα του Ρεθύμνου. Μεταξύ άλλων, ο Ρόι Σερ κλήθηκε να απαντήσει και στο ερώτημα γιατί δεν συμπεριέλαβε στιγμές της προσωπικής ζωής της

Ρόζας Εσκεναζί στην ταινία. «Έχουμε πάνω από 160 ώρες υλικό. Μακάρι να είχατε την υπομονή να καθίσετε να το δούμε για μια ολόκληρη εβδομάδα. Υλικό υπάρχει πλούσιο κι από αυτό ο σκηνοθέτης και ο μοντέρ επιλέγουν τι θα αξιοποιήσουν», απάντησε ο κινηματογραφιστής.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες για την υποστήριξη στην υλοποίηση της ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΜΕΤΑΔΟΣΗΣ στον Υπουργό Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, κύριο Δημήτρη Ρέππα, τον Υφυπουργό Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, κύριο Ιωάννη Μαγκριώτη, και τον Οργανισμό Τηλεπικοινωνιών της Ελλάδος (ΟΤΕ Α.Ε.).

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά η Αγορά Ντοκιμαντέρ είναι ψηφιοποιημένη και σημειώνει μεγάλη επιτυχία. Συμμετέχουν πάνω από 530 ταινίες φέτος και 60 αγοραστές από τα μεγαλύτερα δίκτυα στον κόσμο και εταιρίες διανομής. Η Αγορά διαρκεί μέχρι το Σάββατο 19/3 και μέχρι στιγμής μερικά από τα ντοκιμαντέρ με την μεγαλύτερη θέαση είναι *Οι Νύμφες του Hindu Kush*, *Αγκυλοασμένοι*, *The Greek Crisis Explained*, *Καναρίνι μου γλυκό*, *Νάπολη*, *Νάπολη*, *Νάπολη*. Καθημερινά, στο ισόγειο του Ηλέκτρα διοργανώνεται το Happy Hour που είναι μια ευκαιρία για τους σκηνοθέτες και παραγωγούς να γνωριστούν με τους επαγγελματίες της Αγοράς.

Κινηματογράφος σε εξέλιξη

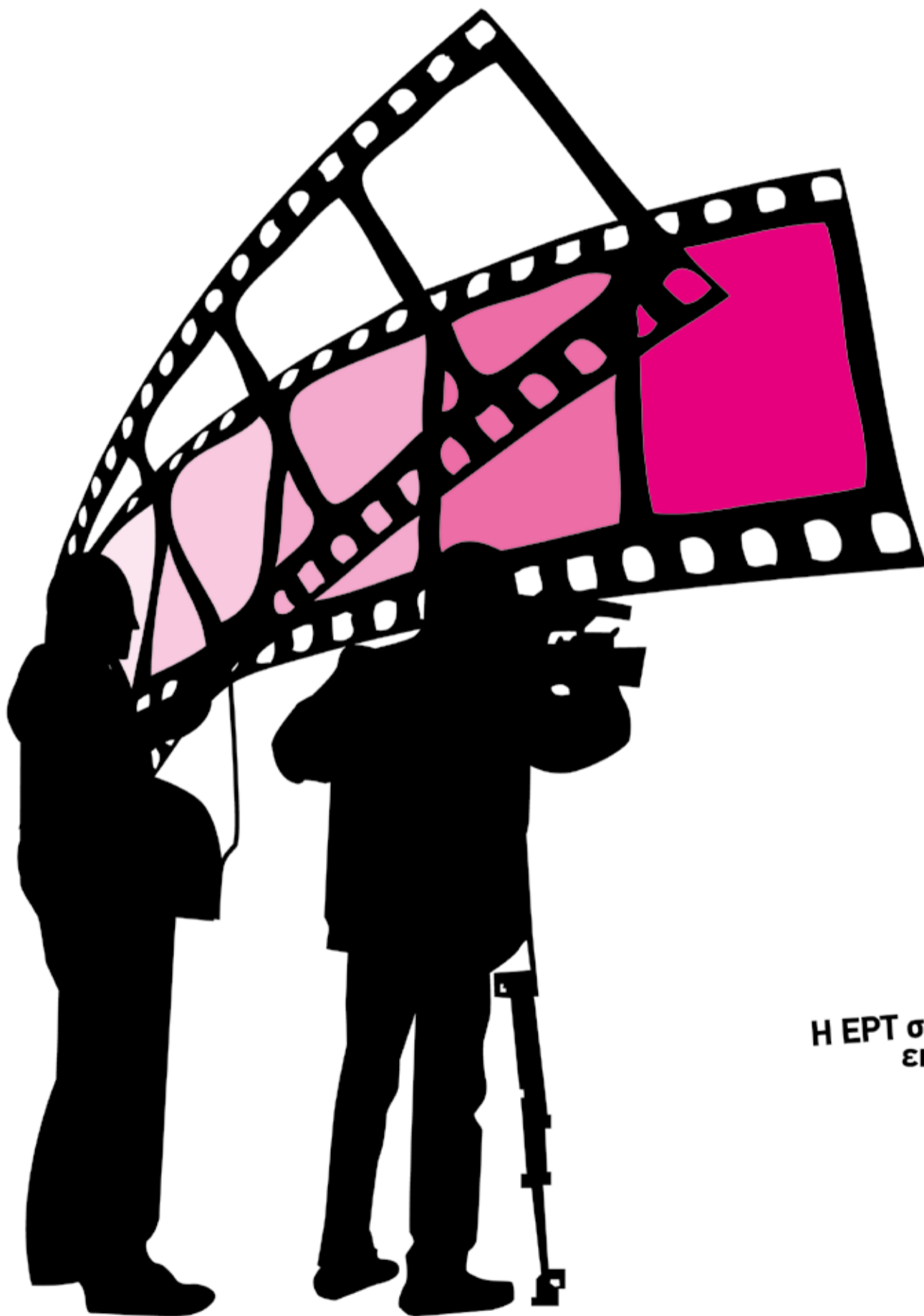
bend.gr

Διονυσίου Αρεοπαγίτου 7, 11742 Αθήνα
τηλ: 210 3678500 | url: www.gfc.gr | email: info@gfc.gr

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21^{ου} ΑΙΩΝΑ

13^ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ΕΡΤ στηρίζει το δημιουργό,
επενδύει στον πολιτισμό.

ΕΡΤ

www.ert.gr

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ